

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2017 рік

№07 (312)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Наше видання попри його культурологічне спрямування завжди прагнуло долучатися до дієвих, корисних в широкому сенсі справ. В цьому номері «Бористену» Ви знайдете розповідь про відкриття почесного консульства Бразилії в Дніпрі. Ідея та перші кроки втілення цього проєкту в життя належать саме нашому виданню. А нині наш часопис прагне посприяти впровадженню американського способу господарювання в аграрному секторі на теренах України. Шриномні, ми сподіваємося що фермер з США Ральф Далл продовжить свою шляхетну справу підтримки українських агровиробників. Інтерв'ю шеф-редактора Фіделя Сухоноса з приязним до України американцем читайте на 23 сторінці цього номеру.

УКРАЇНО, ти моя молитва...

Василь Симоненко

З
Б
І
Р
Н
И
К

ЦЕ МОЯ УКРАЇНА

Зацвітає калина,
Зеленіє ліщина,
Степом котиться
диво-луна,
Це моя Україна,
Це моя Батьківщина,
Що, як тато і мама, одна.

А. Камінчук

«БОРИСТЕН» – літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник

Шеф-редактор Фідель СУХОНИС
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:
ІВАНЕНКО Валентин Васильович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.

СВІТЛЕНКО Сергій Іванович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.

ШВИДЬКО Ганна Кирилівна — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

УДОД Олександр Андрійович — завідувач відділу історіографії Інституту історії України НАН України, доктор історичних наук, професор.

ВАСИЛЕНКО Віталій Олександрович — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

ПОПОВСЬКИЙ Анатолій Михайлович — Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.

ДЕМЧЕНКО Володимир Дмитрович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.

ЗАВЕРТАЛЮК Нінель Іванівна — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.

ТРЕТЯК Олексій Анатолійович, завідувач кафедри політології, доктор політичних наук, доцент. Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

КРИВОШЕІН Віталій Володимирович, завідувач кафедри соціології, доктор політичних наук, професор. Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

СЕРГЕСВ Вячеслав Сергійович, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент. Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

ПОПОВА Ірина Степанівна, декан факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, доктор філологічних наук, професор. Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

ТОКОВЕНКО Олександр Сергійович Дніпровський національний університет ім. О.Гончара, декан факультету суспільних наук та міжнародних відносин, доктор філософських наук, професор

ТЕРЕЩЕНКО Алла Костянтинівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

СТЕПОВИК Дмитро Власович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

ГРИЦА Софія Йосипівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

НАЙДЕН Олександр Семенович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.

КИТОВА Світлана Андріївна — Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.

ШЕЙКО Василь Миколайович — Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.

КУЦІрина — коректор.

Представництва редакції:	
Україна:	Володимир Барна, вул.Банкова,2, 01024, м.Київ, тел. 066-6243231
США:	Bahriany Foundation, INC 19669 Villa Rosa Loop Fort Myers, FL., 33967 USA.
З релігійних справ у США та Канаді:	Mr. V.Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;
Канада:	Mr. N.Vorotlenko, 9424 173 Str., Edmonton, AB., T5T3K8, Canada;
Румунія:	Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7, Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
Бразилія:	Wira SELANSKI, Rua General Glicério, 400 apt. 701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brasil, Telefax: (00-55-21) 2557-5517;
Австралія:	Mr. Fedir Habelko 5. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia - 3046 T.& Fax: 03.93061997;
Ізраїль:	Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/1, Lod, Israel;
Польща:	Jurii Hawryluk, skr. poczt. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska;
Кольпортер на США та Мексику:	Ilarion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N.J. 07059
Франція:	Madam Annie Daubenton, Paris, desproches@gmail.com

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.
Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.
Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3
49010, Дніпро – 10, Україна
Телефони: (050) 340 - 28 - 27, (056) 713 - 52 - 58
e-mail: fidelisukhonis@gmail.com

 FACEBOOK.COM/BORYSTENINFO
BORYSTEN.COM.UA

CatArt верстка/дизайн журналу
Засновники\видавці: Дніпропетровська міська громадська організація шанувальників журналу «Бористен», Дніпропетровський Національний університет ім.О.Гончара, Дніпропетровська міська громадська організація шанувальників журналу «Бористен», Дніпропетровський Національний університет ім.О.Гончара.
Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за №1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтвознавства та культурології.

“Слово редактора”

МОВОЮ СВІТЛИН

Дівчинка на фото Маріам – Кіра Корідзе. Її батько Бадрі грузин, а мати Тая українка. Народжене в любові дитя живе у місті Павлоград на Січеславщині. Це фото зроблено під час святкового концерту в садочку «Блакитні доріжки» з нагоди зарахування трирічної Маріам – Кіри та її друзів в молодшу групу дитячого комбінату. Ще зовсім маленькою дівчинка чула колискову грузинською від свого тата. Бадрі певен що вона виросте не лише українкою, а й грузинкою. А для усіх нас головне справжньою патріоткою своєї держави, де кожна нація відчуваю правдиву свободу для свого існування.

*Фідель Сухоніс,
редактор журналу “Бористен”*

ЗМІСТ

- Стор. 1 Мовою світлин
Стор. 2 -3 Лауреати Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2017 рік
Стор. 4-5 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор.6-7 Християнська сторінка
Стор. 8-9 ХУДОЖНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНСЬКОГО РОМАНУ У ВІРШАХ
Стор. 10 ПАМ'ЯТНИК ІВАНУ ФРАНКОВІ У КИЄВІ
Стор. 11 ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ТА БЛАГАЛЬНЕ ПРОХАННЯ.
Стор. 12 – 16 Служитель історичної науки
Стор. 17 Дніпровська письменниця завоювала нагороду на Львівщині
Стор. 18 рубрика «Даринка»
Стор. 19 – 20 БРАЗИЛІЯ СТАЛА БЛИЖЧЕ.
Стор. 21-22 Котики, мехенді та любов
Стор. 23 – 26 РАЛЬФ ДАЛЛ – ДОБРИЙ ДРУГ УКРАЇНИ
Стор 27-30 Вплив монокультуризації на агроландшафти Дніпропетровської області
Стор. 31 - 36 СОЦІОПАТІЯ, ШИЗОФРЕНІЯ, МАНІЯ ВЕЛИЧІ І ПЕДОФІЛІЯ: УСЕ, ЩО ВІДОМО ПРО ДІАГНОЗИ ПУТІНА

Долучайтесь до нас у соцмережі facebook.com/borysteninfo на вас чекає ще більше статей, а також живе спілкування!

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

“Офіційним рядком”

Лауреати Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2017 рік

Цю відзнаку у 2005 році заснували Волинське товариство «Світязь» і ГО «Чернігівський інтелектуальний центр» за сприяння Національної спілки письменників України, Інституту літератури імені Тараса Шевченка НАН України та міжнародних громадських організацій.

З 1 листопада 2014 року засновником цієї премії стала Міжнародна літературно-мистецька Академія України (президент Сергій Дзюба), котра об'єднує відомих письменників, перекладачів, журналістів та науковців із 53-х держав.

Серед лауреатів цієї почесної нагороди за минулі роки – Іван Дзюба, Юрій Мушкетик, Микола Жулинський, Василь Голобородько, Валерій Шевчук, Михайло Слабошпицький, Рауль Чілачава, Кость Москалець, Павло Вольвач, Віра Вовк, Сергій і Тетяна Дзюби, Ігор Павлюк, Віктор Неборак, Володимир Шовкошитний, Дмитро Дроздовський, Анна Багряна; Кшиштоф Зануссі, Богдан Задура, Боян Ангелов, Димитр Христов, Імант Аузінь, Рісто Василевські, Бенедикт Дирліх, Ріта Кіндлерова, Ауезхан Кодар, Віра Чорний-Мешкова, Сограб Рагімі, Сейран Сулейман, Інга Крукаускене та інші відомі письменники, науковці, перекладачі, журналісти, громадські діячі і меценати з України, США, Англії, Німеччини, Канади, Італії, Швеції, Болгарії, Чехії, Польщі, Сербії, Македонії, Латвії, Литви, Ізраїлю, Грузії, Росії, Казахстану, Білорусі та Бразилії.

Отже, відбулося засідання Комітету з нагородження Міжнародною літературною премією імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2017 рік, до якого увійшли: Василь Слапчук – голова журі, письменник, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка, члени Комітету: Марко Роберт Стех – літературознавець, письменник, доктор славістики в Канадському інституті українських студій (м. Торонто, Канада), Войцех Пестка – письменник, перекладач, лауреат міжнародних літературних премій (м. Варшава, Польща), Євген Нахлік – літературознавець, директор Інституту Івана Франка НАН України, доктор філологічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, Євген Баран – голова Івано-Франківської обласної організації

Національної спілки письменників України, критик, літературознавець, Петро Сорока – письменник, літературознавець, лауреат міжнародних премій. Цього року надійшло близько 450-ти подань і пропозицій з України та закордону. Кандидатуру видатного письменника Богдана Бойчука (за його життя і з його згоди) на здобуття премії висунула Міжнародна літературно-мистецька Академія України.

Отже, названо цьогорічних лауреатів.

Ними стали:

1. Письменник, Шевченківський лауреат Ігор Калинець (м. Львів) – за книгу «Молімось зорям дальнім»;
2. Український поет, перекладач, прозаїк, літературознавець, педагог, радіожурналіст, Шевченківський лауреат Ігор Качуровський (по смертню) (Німеччина), літературознавець, громадський діяч, Шевченківський лауреат Михайлина Коцюбинська (по смертню) (м. Київ), український письменник, перекладач, засновник Нью-Йоркської групи Богдан Бойчук (по смертню) (США) – за визначний внесок в українську літературу;
3. Перший заступник голови Чернігівської обласної ради Валентин Мельничук (м. Чернігів) – за визначну державну та громадську діяльність на благо України;

4. Письменник, публіцист, доктор філософських наук, заслужений діяч науки і техніки України, професор, проректор з навчально-наукової роботи Національного університету «Острозька академія» Петро Кралюк – за створення нової концепції історії філософії України й популяризацію української філософської думки;

5. Відомі зарубіжні письменники, науковці та перекладачі, відзначені за власний вагомий доробок, пропаганду високохудожньої літератури, культури та загальнолюдських цінностей:

– Письменник, науковець, академік, ректор Казахського національного університету імені аль-Фарабі Галимкаір Мутанов (Казахстан) – за книжку віршів «У ковчезі часу» (українською мовою);

– Письменник, перекладач та громадський діяч, засновник Дому Абая у Великобританії (Лондон), Міжнародного клубу Абая, міжнародного журналу «Аманат» Роллан Сейсенбаєв (Казахстан) – за визначну творчу діяльність;

– Поет і перекладач Мілан Грабал (Чехія) та перекладач, україніст, доктор мистецтвознавства Петр Каліна (Чехія) – за творчість, що єднає народи;

Письменник, перекладач, головний редактор журналу «Порт-Фоліо» Михайло Блехман (Канада) – за дилогію «Відображення», «Римські цифри» (романи українською мовою);

– Поет, перекладач, публіцист, літературний критик, головний редактор журналу «Новая Немига литературная» Анатолій Аврутін (Білорусь) – за книжки останніх років та великий особистий внесок у творче співробітництво письменників України і Білорусі;

6. Заслужений художник України, професор Національної Академії образотворчих мистецтв та архітектури Генрі Ягодкін (м. Київ) – за цикл 40 робіт, присвячених видатному українцеві Григорієві Сковороді;

7. Співачка, композитор Зоя Слободян (м. Івано-Франківськ) – за вагомий внесок в українську авторську пісню;

8. Письменниця Неоніла Стефурак (м. Івано-Франківськ) – за книжку вибраного «Два світи»;

9. Письменник Ярослав Савчин (Прикарпаття) – за книжку вибраних поезій «Читання ватри»;

10. Священик, письменник Василь Погорецький (Тернопільщина) – за значну наукову і духовну діяльність, а також дослідження «Життя і творчість Григорія Сковороди крізь призму української духовної історії»;

11. Поет, завідувач постановочною частиною Чернігівського обласного філармонійного

центру фестивалів та концертних програм Анатолій Покришень (м. Чернігів) – за утвердження гуманістичних ідей у сфері національної культури і суспільного життя, що сприяють формуванню світогляду людини та її моральних критеріїв; генеральний директор – керівник художній Чернігівського обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм Сергій Теробун (м. Чернігів) – за значну концертну діяльність і утвердження високої духовності;

12. Меценат, директор ПАТ «Кремін» Олександр Сенчик (селище Парафіївка Ічнянського району Чернігівської обл.) – за визначну благодійну діяльність;

13. Гурт «Смоляни» (Ольга Євченко, Микола Перець, Роман Кизюн) (Чернігівщина) – за визначну творчу, патріотичну діяльність;

14. Письменник, тележурналіст, редактор всеукраїнського щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс (м. Дніпро) – за системне висвітлення теми боротьби українського народу проти російської агресії на Донбасі. Зокрема, за укладання та видання художньо-публіцистичного збірника «Українські воїни Добра і Правди» (про бійців АТО) та книги про українських волонтерів «Мобілізовані серцем»;

15. Письменниця Еліна Заржицька (м. Дніпро) – за книжки «Легенди про козаків» та «Як козак морському царю служив», котрі сприяють розвитку у дітей і підлітків духовності, патріотизму, поглиблення знання національної культури, інтересу до історії рідного краю.

Василь Слапчук,
голова Комітету з нагородження
Міжнародною премією
імені Григорія Сковороди «Сад
божественних пісень»,
лауреат Національної премії України
імені Тараса Шевченка

“Рубрика Миколи Дупляка”

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Домашній чи свійський? Прикметник “домашній” означає “той, що живе в домі або стосується дому” : “Домашнього злодія не встережешся” (М. Номис). Прикметник “свійський” означає “не дикий, приручений”: “Коли нема диких (качок), то з досади і свійських лупить (О. Стороженко). Дружний чи дружній? Ці слова часто плутають і ставлять не там, де слід. Дружний -- це одностайний, той, що має спільні інтереси з іншими: “Тут ми самі, дружною силою, можемо собі допомогти” (І. Франко); “Дружній череді вовк не страшний” (М. Номис). Іноді це слово має значення “швидкий, нестримний”: “Весна була рання, дружна” (З. Тулуб). Дружній означає “приятний, народжений дружбою”: “Дружня розмова” (П. Куліш). Отож, вони “дружними зусиллями здолали перешкоди”, а ми вислали їм “дружній привіт”. Являється чи ввижається? Українське дієслово “являтися” означає “ввижатися уві сні, з’являтися надприродним способом”, напр. : “Не раз у сні являється мені, // О люба, образ твій, такий чудовий”... (І. Франко). У російській мові є дієслово “являться”, але його семантика значно ширша і включає поняття “бити”, “стать”. Саме тому в мові та письмі часто трапляються зайві покручі, напр.: “він являється генералом”, “вона являється лікарем”. В українській мові слід вживати дієслово-зв’язку “бути”, що в теперішньому часі досить часто виступає в нульовій формі: “він -- генерал”, “вона – лікар”. Стакан чи склянка? Під негативним впливом російської мови замість українського слова “склянка” часто вживається слово “стакан”. Склянка – невелика скляна посудина циліндричної форми для пиття рідини. “Дзвенять ложечки у склянках” (М. Коцюбинський). Похідне слово “підстаканчик” варто називати “підсклянник”. Про займенники що і який. Від багатьох людей доводиться чути таке правило: що стосується лише неживих предметів, а який -- тільки людей, напр.: “Учитель, який ходив з нами в подорож, дуже добре знав місцевість” і “Хата, що стояла край села, була дуже стара”. На думку О. Пономарева, ні живе мовлення, ні

красне письменство не дають жодних підстав до таких тверджень. І що, і який приєднують підрядні означальні речення незалежно від категорії живого й неживого, напр.: “Їдь же братику до дівчиноньки, Що тебе чекала” (нар. пісня). Отже, займенники що і який цілком рівноправні, напр.: “При в’їзді в село є щит, що (тут краще який) сповіщає про те, що село засноване 500 років тому” (газ). Займенник котрий у ролі сполучного слова вживається далеко рідше, бо поєднується, як правило, зі словами, що позначають відтинки часу (котра година) або виділяють щось чи когось: “Хтозна, котре з них має рацію” (Л. Українка). Відтинок чи відтінок? Обидва слова дуже близькі за своїм звучанням і написанням – це пароніми. Відтинок , -инка – частина чого-небудь, вимірюваного в просторі або часі; відрізок, напр.: “Буває так у житті, що людина пройде чималий відтинок шляху, ніби у п’ятьмі, і не помітить навколишньої краси” (І. Цюпа). Відтінок, -нку -- різновид, видозміна в барві, що відрізняється від основного кольору ступенем яскравості й густоти. Слово відтінок може позначати також різновид якого-небудь явища, що відрізняється від інших його різновидів ступенем і характером вияви, напр.:

“Опріч знання різних діалектів, треба мати дуже музикальне вухо, щоб вловити різні відтінки говорів” (М. Коцюбинський). Котре слово найкраще – слава, браво чи ура? Слово “слава” -- іменник, але воно буває й вигуком, що виражає схвалення, визнання, є бойовим покликом, напр.: “Як упав же він з коня

та й на білий сніг, -- Слава! Слава! – докотилось і лягло до ніг” (П. Тичина). В українській мові вживаються також запозичені з інших мов вигуки “ура” та “браво”. Одначе перевагу слід давати давньому українському вигукові “Слава!”, користуватися ним під час різних урочистих моментів. Слава Україні! Героям Слава!

Деякі хибні слова і вислови, що засмічують нашу мову:

“сповняти обов’язки” замість “виконувати обов’язки”;

“зачитати рішення” замість “зачитати ухвалу”;

“повезти” замість “поталанити”, “пощастити”;

*“поранений утратив свідомість” замість “поранений знепритомнів”,
“зомлів”;*

“повернутися до свідомості” замість “опритомніти”;

“прийти до тями (тямку)”, “прийти до пам’яті”;

“десалінізувати” (воду) замість “опріснювати” (воду);

“імпакт” замість “вплив”;

“виелімінувати” замість “вилучити”;

“протиріччя” замість “суперечність”;

“потяг торкається з місця” замість “потяг рушає з місця”;

“продовжуватися” замість “тривати”;

“аеропорт” замість “летовище”;

“майстерня” замість “робітня”;

“полюс” замість “бігун”;

“термін (строк)” замість “реченець”;

“фотокартка” замість “світлина”

“екватор” замість “рівноденник”;

“клімат” замість “підсоння”;

“меридіан” замість “південник”;

“голодовка” замість “голодівка”;

“горизонт” замість “обрій”, “овид”, “виднокруг”;

“готовність” замість “готовість”;

“гросмейстер” замість “гросмайстер”;

“діапозитив” замість “прозівка”;

“достойнство” замість “гідність”;

“доменщик” замість “сталевар”;

“доход” замість “прибуток”;

“доходи й видатки” замість “прибутки й видатки”;

“ейфорія” замість “евфорія”;

“ембріон” замість “зародок”;

“епілепсія” замість “падачка”.

Рослини в Біблії

Ми вже розповіли про живі істоти, згадані у Біблії, варто розповісти й про рослини, які часто згадуються в Біблії. Адже трава і дерева були створені раніше від людей, на третій день (Бут. 1:11). Бог сказав: "Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодови дерева, що родять плоди з насінням, за їхнім родом на землі." І так сталося. І вивела земля з себе рослини: траву, що розсіває насіння за своїм родом, і дерева, що родять плоди з насінням у них, за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре». Проте деякі рослини з'явилися пізніше як прокляття за гріх прабатьків (Буття 3:18): «Терня й будяки буде вона тобі родити, і їстимеш польові рослини». Але не завжди було так сумно. Інші рослини викликали у авторів і персонажів Біблії естетичну насолоду, наприклад гранатові яблука. У Третій книзі царів сказано (7:18): «І зробив навколо два ряди гранатових яблук над сіткою, щоб покрити капітель, що над стовпами; те саме зробив і для другого капітелю». Там же були й лілеї: «А на капітелях, що на стовпах, був виріб на зразок лілеї». Лілея – це символ краси. Ось діалог з Пісні пісень: «Молода: Я - нарцис шаронський, лілея на долині. Молодий: Що та лілея між будяками, то моя люба між дочками». Згадані у Біблії й огірки (3 Цар. 7:24). Як і гранат і лілея, йдеться про прикраси храму: «Попід краями його навколо йшли огірочки, по 10 на лікоть; вони оббігали море навкруги у два ряди; огірочки були вилляті тоді, коли й воно виливалось». Коли ми вели мову про звірів, то зауважили, що вони згадуються переважно як символи. Так і рослини. Апокаліптичне значення через свою гіркоту набуває полин в Об'явленні від Івана (8:11). Дуже багатозначний терен. З палаючого терну з Мойсеєм розмовляв Бог (Вих. 3: 2), терновий вінець був покладений на голову Христа (Мт. 27:29). Сказано: «І з'явився йому ангел Господній у вогняному полумені посеред куща. Плянув він, аж ось вогнем палає кущ, а не згорає». Також з Об'явлення: «А ймення тій зорі Полин. І стала третина води як полин, і багато людей помирали з води, бо згіркла вона». Не забуті їстівні рослини. Біблія неодноразово згадує про ячмінь, з якого робили хліб. У Книзі Рут: «Ячмінні поля простягалися в околицях Вифлеєма» (1:22). Або: «І повернулись Ноєма, а з нею Рут, її невістка, моавитянка, що прийшла з моавських піль, і прибули вони у Вифлеєм, саме на початку ячмінних жнив». Вирощували також і пшеницю. Це знову з Книги Рут (2:23): «Тим то вона, збираючи колосся, завжди трималась наймичок Вооза, аж поки не минули ячмінні та пшеничні жнива». В іншій

книзі: « Абет-шемешські люди жали якраз тоді пшеницю в долині». Обробляли в стародавній Палестині і сочевицю. За сочевичну юшку Ісав продав своє первородство (Буття 25:34). Також написано: «Філістимляни зібрались були біля Лехі, де був лан поля, засіяний сочевицею». З давніх-давен вживали в їжу плоди фініка. Читаємо з Книги Вихід (15:27): «Потім прийшли в Елім, де було дванадцять водних джерел і сімдесят пальм. І отаборились там над водою». Пальмовими гілками жителі Єрусалима зустрічали Ісуса Христа. Практикувалося вирощування винограду. В Книзі буття сказано (9:20): «Ной почав порати землю і насадив виноградник». Під час блукання по пустелі ізраїльтяни згадували такі рослини Єгипту, як огірок, цибулю, часник і диню. Написано про їхнє нарікання: «Пригадуємо собі рибу, що задарма їли в Єгипті, огірки, дині, порей, цибулю, часник, їли також фісташки, мигдаль». Написано в Книзі Буття (43:11): «На це відозвався до них Ізраїль, їхній батько: "Коли так мусить бути, то зробіть ось що: візьміть у ваші мішки щонайкращого цієї землі й завезіть тому чоловікові гостинця: трохи бальзаму, трохи меду, пахошів, ладану, фісташок та мигдалів». Уже в Едемському саду згадана смоківниця, з якої Адам і Єва зробили одяг (Бут. 3: 7): «Тоді відкрилися їм обом очі, й вони пізнали, що вони нагі; тим то позшивали смоківне листя і поробили собі пояси». З льону виготовляли одяг священників (Лев. 16: 4; 19:19): «Він мусить надягати священний хитон із льону, льняні підштанки мають бути на ньому, мусить підперізуватися льняним поясом і льняне завивало обгортати голову; це священні шати, і він їх надягне, вимивши спершу своє тіло і в воді». Ковчег Ноя був зроблений з дерева (Бут. 6:14): «Зроби собі ковчег із соснового дерева. Зробиш його з переділами й просмолиш його зсередини та ззовні смолою», а святиня - Ковчег Заповіту - з акації. Про це є у Книзі Вихід (37: 1): «Далі зробив Бецалел кивот з дерева акації, два лікті з половиною завдовжки, півтора ліктя завширшк і півтора ліктя заввишки».

Як будівельний матеріялу згадані кедр, кипарис і оливкове дерево (3 Цар. 6:31): «Він збудував свій палац із ливанського лісу, 100 ліктів завдовжки, 50 ліктів завширшки і 30 ліктів заввишки, на трьох рядах кедрових стовпів, а на стовпах були кедрові балки. Були двокрилі двері з кипарисового дерева: обидві половини одних і других дверей відчинялись до себе й від себе. До входу у всесвяте зробив двокрилі двері з оливкового дерева, надвірок і одвірки були як п'ятикутник». Біблія згадує поклоніння древніх юдеїв дібровам. У гілках дуба заплутався своїм

волоссям Авессалом і тому був спійманий ворогами (2 Цар. 18:10). Під сихемським дубом Яків закопував чужих богів (Бут. 35:4). Деревом під яким кадили, названа тополя (Ос. 4:13). Неоднозначне ставлення було до виробів з винограду (вино, оцет, родзинки). Назорейм воно заборонялося (Чис. 6:3) а для учнів Христа його куштування було обов'язкове як елемент євхаристії (Мт. 26:28). Першим починає використання вина в ритуальних цілях Мелхиседек (Бут. 14:18). У релігійних церемоніях використовували іссоп (Вих. 12:22), фіміам і смирну (Лк. 7:38). У Книзі Вихід сказано: «І візьміть по в'язаночці іссопу, і вмочіть у кров, що в мисці, та й доторкніться наддвірку і обох одвірків кров'ю з миски; і ніхто з вас нехай не виходить за хатні двері до ранку». В Україні кажуть – гісоп. Гарно квітне ця олійна рослина. Свіжі та сухі листки мають приємний аромат та гірко-пряний смак. Використовують в кулінарії як відмінну приправу до салатів, борщу, підливок, м'ясних та овочевих страв, а також для надання кращого аромату та смаку лікам і при консервуванні овочів. Як харчова, рослина вживається подібно до застосування материнки. У вигляді настою його вживають хронічних катарах верхніх дихальних шляхів, при бронхіальній астмі, запаленні очей, при лікуванні синців, ран та екзем.

Присутні також в Біблії згадки про ялівець, очерет, бук, ясен, аїр, коріандр, корицю, мандрагору, шафран, м'яту і руту. У зв'язку з труднощами перекладів іноді один і той же термін може бути перекладений в різних мовах різними словами. Так, ялина в німецькому перекладі виявляється ялицею, а сосна – буком. Але суть не у цьому, бо йдеться не по ботаніку, а про Біблійне тлумачення Божої істини. Одна з перших робіт, присвячених рослинам Біблії, видана в двох частинах у шведському місті Упсалі в 1745-1747 роках. Її автором був професор теології Упсальського університету, ботанік і філолог Улоф Цельсій. На честь його дядька Андерса Цельсія, астронома, геолога і метеоролога названо градус Цельсія. Як бачите, у кожній галузі Біблії були відомі дослідники. Треба читати Святе Писання, але варто й досліджувати його, щоб самому забачуватися знаннями й іншим їх дарувати.

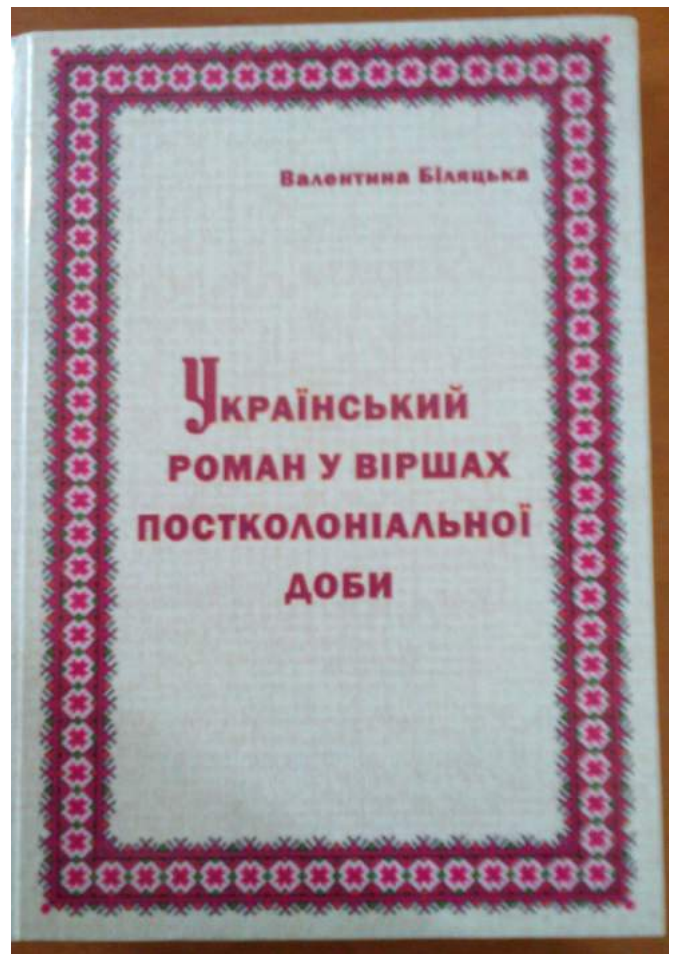
Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді з питання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 19:40, на першій програмі Українського радіо

Рецензія

ХУДОЖНІЙ ПРОСТІР УКРАЇНСЬКОГО РОМАНУ У ВІРШАХ

(Рецензія на монографію кандидата філологічних наук, доцента кафедри української літератури Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Біляцької Валентини Петрівни «Український роман у віршах постколоніальної доби». – Дніпро: Середняк К.С., 2017. – 398 с.)

Український роман у віршах є оригінальним і складним жанровим утворенням синтетичного характеру, а відтак належить до недостатньо вивчених проблем сучасного літературознавства. Створення низки зразків цієї жанроформи упродовж ХХ століття спонукало вітчизняних літературознавців до творення аналітичних студій. Особливу увагу дослідників привернув високохудожній роман у віршах «Маруся Чурай» Ліни Костенко. Однак час минає, з'являються нові і нові твори, тож виникає потреба у наукових працях, в яких системно вивчалися б твори романно-віршованої форми як в історико-літературному, так і в теоретичному аспектах. Потреба впорядкування жанрового коду сучасного українського роману у віршах, обґрунтування його категоріального статусу у зв'язку з відсутністю у вітчизняному літературознавстві наукових праць, безумовно, на сьогодні є актуальною. Цим визначається важливість наукової праці В. П. Біляцької. Дослідниця торкається як теоретичних аспектів цієї жанроформи (розділи 1 і 5), так і її генологічної специфіки на конкретних прикладах (розділи 2-4). Ця специфіка, на думку Валентини Біляцької, виявилася у звільненні від ідеологічних регламентацій, збагаченні інтелектуально-критичного мислення, заглибленні у внутрішній зміст, підтекст, соціально-історичному часі сюжету, у шляхах і засобах трансформації

наративу національної пам'яті (с. 5). Розвиток жанру українського роману у віршах простежено на прикладах (близько тридцяти) у літературі постколоніальної доби, що включає твори Ліни Костенко, Катерини Мотрич, Андрія Гудими, Леоніда Горлача, Івана Козака, Василя Марсюка, Григорія Лютого, Ігоря Павлюка, Миколи Тютюнника та інших. Проблемно-тематичний, образний і жанро-стильовий аналіз їхніх творів здійснено на високому фаховому рівні. Архітектоніка монографії включає п'ять розділів: «Жанрова матриця сучасного роману у віршах», «Художньо-історична концепція та героїчний модус романів у віршах», «Культурна пам'ять і динаміка жіночих образів», «Жанрово-естетичні модуси роману у віршах», «Дифузний характер жанру роману у віршах». Кожен розділ має кілька підрозділів, які глибше розкривають тему.

У монографії здійснено аналіз на рівні змісту і форми усіх наявних зразків сучасного роману у віршах – синтетичного жанру, особливо чутливого до зовнішніх суспільно-історичних подій та ментально-психологічних змін. Валентина Біляцька виокремлює різні модифікації романів у віршах: історичний («Маруся Богуславка», «Іван Сірко», «Бунтарська галера» М. Тютюнника та інші), автобіографічний («Московський час», «Донецька прелюдія» В. Марсюка), гротескний («Парад химер в Кіровограді» В. Гончаренка), сатиричний («Грім» Р. Пастуха), химерний («Мазепа» Л. Горлача), роман-сповідь («Сповідь Мазепи» А. Гудими, «Берестечко» Ліни Костенко), роман-пісня («Мама-Марія» Г. Лютого), роман-трилогія у віршах («Доле наша, хто ти?» І. Козака) роман-медитація у віршах («Паломник» І. Павлюка), історико-філософський фантастичний роман-есе у віршах про рідний край («Дивограй» О. Омельченко). Ці твори позначені фрагментарністю та мозаїчністю сюжетних «вузлів», оригінальними зображально-виражальними засобами, вплетенням народних та літературних пісень у структуру художнього тексту. Особлива увага в монографії відводиться репрезентації героїчного минулого в історичних романах у віршах. У цих лірико-епічних полотнах по-новому осмислено національне буття українського народу у складні періоди вітчизняної історії. Історіософія романного епосу передбачає інтерпретацію легендарно-міфологічних або історичних постатей, їхнього впливу на історичну долю України. Серед таких героїв – Северин Наливайко, Богдан Хмельницький, Іван Сірко, Іван Мазепа, Максим Залізняк, Іван Гонга, Устим Кармалюк. Наприклад, художньо-історичну модель буття Мазепи розглянуто в романах К. Мотрич «Мотрині ночі», Л. Горлача «Мазепа», А. Гудими «Сповідь Мазепи», І. Шкурая «Батурин», історичній драмі «Розп'ятий Мазепа» митрополита Іларіона (І. Огієнка). Ці твори, за висновками дослідниці, є життєвою програмою авторів у спробі повернути нашої історії одне із знеславлених імен, «анафемованого не тільки церквою, але й радянською історіографією» (Т. Кремінь) борця за

Україну. Образ Івана Сірка в романах «Чисте поле» Л. Горлача, «Іван Сірко» М. Тютюнника, – уособлення національного героя-ідеалу, втілення провідних ознак українського менталітету: патріотизму, волелюбства, почуття власної гідності.

В. Біляцька переконливо довела, що сучасний український роман у віршах спрямований на пошук національної ідентичності, містить широку палітру знакових подій, культурних метатипів, так званих «вічних образів» (Маруся Чурай, Маруся Богуславка, Роксолана), надзвичайно багатий за внутрішньою образно-структурною й композиційно-поетичною організацією, масштабністю художнього мислення, філософськими роздумами. Тож рецензована монографія є помітним і вагомим внеском у вирішення наукової проблеми.

Праця Валентини Біляцької, безперечно, має наукову новизну та теоретичну цінність. Спостереження авторки над художніми текстами і зроблені нею висновки будуть цікавими для сучасних літературознавців, оскільки спонукають до подальшого вивчення жанру роману у віршах у теоретичному та історико-літературному ракурсах.

Доктор філологічних наук,
доцент кафедри української літератури
Полтавського національного
педагогічного
університету імені В. Г.Короленка
С. В. Ленська

ПАМ'ЯТНИК ІВАНУ ФРАНКОВІ У КИЄВІ

В газеті "Слово Просвіти" за 19 квітня 2017 року ми, члени Правління — Сергій Гальченко, Лілія Гриневич, Станіслав Довгий, Микола Жулинський, Петро Засенко, Дмитро Павличко, Ярослав Яцків оприлюднили "Звернення до громадян України та українства всього світу", в якому подали найважливіші аргументи ініціативи і звернулися з проханням підтримати нашу ідею. Вважаємо, що пам'ятник Мойсеєві України має бути побудований жертівністю всього народу, в національній свідомості якого Іван Франко займає таке ж місце, як Тарас Шевченко. Чвертьстоліття минуло з того часу, як відновлена державність нашого народу почала розбудовуватися і зміцнюватися в надзвичайно тяжких обставинах ненависті до незалежної України з боку відновлювачів царської та комуністичної імперій, в умовах гібридної війни путінської Росії, яка поставила своєю метою не тільки розвал Української держави, а й знищення української нації. Отже, не лише минувшина, а й гаряча сучасність підказує нашому народові вивчати й збагнути унікальне значення літературної, наукової та політичної діяльності Івана Франка як будівничого української державності. У своєму "Зверненні" ми подали рахунок у банку та обіцяли оприлюднювати імена благодійників.

Рахунок в ПАТ КБ Приват Банк: 26008052637482

МФО: 320649

ЕДРПОУ: 41210532

Найменування: ГППІФК ГО

**Призначення платежу: благодійна допомога,
прізвище, ім'я**

За час, який минув, зібрано понад півмільйона гривень

**Правління "Громадської ініціативи
побудови пам'ятника Івану Франкові у м. Києві"**

«З редакційної пошти»

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ТА БЛАГАЛЬНЕ ПРОХАННЯ.

Як вже кількаразово повідомлялось раніше, що заходами Ради Оборони і Допомоги Українцям - Українського Конгресового Комітету Америки, після семирічних старань включно до Президента Назарбаєва та завдяки Управі і коштам Акімату Облaсті, уже шість років тому відкрито в селі Долинка Карагандинської Облaсті Музей пам'яті жертвам політичних репресії в будинку бувшої головної квартири всіх ГУЛАГів. Слід згадати, що поверхойй будинок чудово відновлений, як на зовні так і в нутрі, та на жаль, за винятком не чисельних експонатів місцевих українців, немає нічого з України, Європи та інших країн.

Важко зрозуміти байдужість осіб, яких рідні батьки, чи члени родини, пережили терпіння і муки і спочили далеко від рідної землі, без жодних позначень місць їхнього спочинку. А було їх багато, бо згідно з твердженням письменника Солжініцина українців було тут найбільше, кожно-часно майже біля двох мільонів. Слід нпголосити, що то є одинокий того роду Музей у світі, де український народ може задокоментувати фактами, московські злочини і знущання. тим більше, що Музей відвідують чесельні політичні мужі різних країн світу. Які є потрібні екпонпати? Фото-знімку, якщо є, Ім'я прівіще та побатькові, де і коли був роджений, защо і на скільки був засуджений, якщо є число в'язня або інші речі, та коли помер? Інформації слати поштою на адресу:

**Республіка Казахстан Карагандинська
Обл. Село Долинка 101 604,
вул Шкільна 39 -Музей.
Деректору Музею.**

Цим зробите подвійну прислугу цій жертві, як свідоків комуністичного злочину, та замість могили і нагробного каменя, вшануйте пам'ять Вам дорогої особи. Ми також дуже просимо інформаційні засоби, поширювати це повідомлення в пресі та інтернеті, щоб дати всім людям

можливість вшанувати пам'ять свої рідних. Ще одне важливе повідомлення для Мазеїв в Україні та закордонами. В РОДУ -УККА зберігаються в компюторі біля 25 тисяч українських імен, жертв комуністичного терору, які загинули в таборах ГУЛАГу. У списках є точні позначення прізвищ, де був роджений, защо і на скільки був суджений та де помер, тільки немає де спочивають тлінні останки даної особи. Також хочу підкреслити, що то не є повні списки, бо з приходом до влади Януковича, посилка спиків була здержана і більше не можна їх дістати, бо затікаюча вода до архівного будинку знищила всі архіви.

Хто має місце у Музею і бажає зберегти ці історичні документи, або має інші питання, то прошу звертатись по електронній адресі - jburyk33@optonline.net або телефоном +1- 973 - 779-4063. Радо послужемо Вашому питанню т а вишлемо адреси в одному блоку.

**На фото: Музейний
будинок в селі Долинка
Карагандиської Оюластіє**

Іван Буртик (США)

Служитель історичної науки

У житті кожної людини ювілей – важливий і відповідальний етап. Це своєрідний звіт, який віддзеркалює віхи буття, викладацької, наукової і громадської діяльності ювіляра, його стосунки із найближчим оточенням: рідними, колегами, друзями, знайомими, всіма, кого надихає і наставляє чарівна муза Клію. Назва статті не випадкова. Вона, на думку авторів, дає можливість краще зрозуміти та усвідомити визначальну рису, що притаманна родині Світленків і, безперечно, самому ювіляру – служіння людям, вірність ідеалам добра і порядності. Прикметно, що прадід ювіляра по батьківській лінії – Роман Євстафійович належав до православного духовенства, можливо, що прізвище Світленко пов'язане саме з його церковною службою. В 1937 р. трійка УНКВС по Донецькій області засудила Р. Є. Світленка до розстрілу, лише у 1989 р. він був посмертно реабілітований. Сергій Іванович Світленко народився 7 липня 1957 р. у м. Дніпропетровську (нині – Дніпрі) в родині службовців. Його батько Іван Якович (1927-2015) народився також 7 липня, але рівно за тридцять років раніше від свого сина. Мати – Марта Степанівна народилася 7 березня 1928 р. Тож можна пропустити, що щаслива цифра сім не випадково відіграє позитивну роль у житті родини Світленків. Навчання в середній школі № 26 м. Дніпропетровська стало для юнака важливим етапом. Воно припало на кінець 60-х – першу половину 70-х рр., коли відбувалися важливі події в соціально-економічному розвитку суспільства. Випускник 1974 р. Сергій Світленко отримав Похвальну грамоту «за особливі успіхи у вивченні гуманітарних наук та зразкову поведінку». У серпні того ж року він успішно здав вступні іспити на історичний факультет Дніпропетровського державного університету. У той час абітурієнти, які отримували на перших двох екзаменах не менше 9-ти балів, зараховувалися достроково. Це дозволило сімнадцятирічному юнакові стати студентом, не зважаючи на те, що тодішній конкурс на спеціальність «Історія» досягав 6,4 осіб на місце.

Вже з першого курсу студент історичного факультету Сергій Світленко повністю поринув у навчання. Ювіляр з вдячністю згадує викладачів, які всіляко формували творчий

підхід до навчання. Це, зокрема, М. П. Бартун, О. Ф. Батаріна, А. Г. Бolečух, Н. І. Заверталюк, Т. О. Іваненко, І. Ф. Ковальова, І. О. Кривий, Т. Д. Липовська, М. Д. Мартинов, В. І. Михайлова, Т. Г. Медоварова, Л. О. Пушкіна, Т. Я. Токар та ін. У подальшому, на наступних курсах важливу роль у формуванні професійних умінь та навичок відіграли лекції В. Я. Борщевського, В. В. Іваненка, Ю. А. Карцева, М. П. Ковальського, М. Д. Мартинова, Ю. А. Мицика, І. А. Мороза, Д. П. Пойди, Р. С. Попової, Ф. С. Репринцева, Л. В. Скрипникової, Є. М. Шабаліної та ін. Суттєву допомогу майбутнім історикам надавали молоді куратори, кандидати історичних наук, доценти: Т. Д. Липовська та В. В. Стецкевич, якого згодом замінив доцент М. Я. Білан.

Сергій Світленко рано почав формувати свою власну професійну бібліотеку, постійно відвідуючи такі книгарні, як «Академкнига», «Будинок книги», «Кобзар», «Современник» та ін. Цікаво, що вже з I–II курсів він замовляв новітні монографії прямо з центральних видавництв. На книжкових полицях його бібліотеки чільне місце займали не тільки сучасні наукові праці та підручники, а й фахові журнали. Студент не тільки відмінно навчався, а й приділяв значну увагу науковій роботі. Так, у квітні 1978 р. Сергій Світленко виступив із доповіддю «Подпольные

социал-демократические типографии на Екатеринославщине (1898–1903 гг.)» в Одеському державному університеті ім. І. І. Мечникова на XXXIV звітній студентській науковій конференції, яка за представництвом учасників була фактично всесоюдною. За участь у цьому студентському науковому форумі Сергій Світленко привіз із Одеси відразу дві грамоти. Згодом конкурсна робота «Підпільні друкарні катеринославських більшовиків у 1905 році», підготовлена на випускному 5 курсі під науковим керівництвом ст. викладача В. І. Михайлової, здобула престижний диплом переможця Республіканського конкурсу студентських наукових робіт 1978/79 учбового року.

24 квітня 1979 р. Сергій Світленко на «відмінно» захистив дипломну роботу «Подпольные типографии Екатеринославского комитета РСДРП (1898–1907 гг.)» (науковий керівник – кандидат історичних наук, доцент В. І. Михайлова). Після тримісячних офіцерських зборів випускник історичного факультету отримав військове звання лейтенант і диплом з відзнакою та кваліфікацію історика, викладача історії та суспільствознавства. Навчаючись на історичному факультеті, Сергій Іванович перейнявся ідеєю викладацької діяльності в школі. Під час державного розподілу він втілював у життя свою мрію, отримавши своє перше робоче місце вчителя історії та суспільствознавства у СШ № 58 в м. Дніпропетровськ. На початку молодому вчителю було непросто, адже невелика за контингентом у 400 учнів школа, яка розташовувалася в центрі міста, майже не мала паралельних класів, а тому щодня приходилось готувати по 4-5 уроків. У той же час це приносило необхідний у майбутньому досвід. 1982 рік став переломним у визначенні подальшого життєвого й професійного вибору Сергія Івановича. Ще зі студентських років йому була цікава особистість Дмитра Павловича Пойди – людини з великим життєвим досвідом і надзвичайно доброзичливої, справжнього «народного» професора. Молодий вчитель вирішив продовжити навчання в alma-mater, він успішно склав іспити і був зарахований в очну аспірантуру на кафедру історії СРСР та УРСР. Науковим керівником було призначено завідувача кафедри, професора Д. П. Пойду. У 1982-1985 рр. С. І. Світленко навчався в аспірантурі, але головним змістом була

підготовка кандидатської дисертації. У ті часи роль координатора по затвердженню тем значною мірою відігравав Інститут історії АН УРСР. Після консультацій з відомим українським вченим, завідувачем відділу історії капіталізму Інституту історії АН доктором історичних наук, професором В. Г. Сарбеєм вирішено було зупинитись на такій редакції теми: «Діяльність друкарень загальноросійського революційного підпілля на Україні в буржуазно-демократичний період визвольного руху (1861–1895 рр.)». Зазначимо, що між аспірантом і відомим вченим відразу встановився добрий контакт, який згодом переріс у тривалі добрі професійні та й людські стосунки, які тривали до кінця 1990-х рр. і були перервані лише передчасною смертю В. Г. Сарбея. 5 вересня 1986 р. став днем успішного захисту кандидатської дисертації С. І. Світленка у спеціалізованій вченій раді з історії Дніпропетровського державного університету. Офіційними опонентами виступали київські вчені: доктор історичних наук, професор В. Г. Сарбей і кандидат історичних наук, доцент С. О. Сосновчик. Відгук провідної установи (Одеський державний університет імені І. І. Мечникова) був підписаний доктором історичних наук, професором З. В. Першиною. Початок роботи Сергія Івановича в університеті (з листопада 1985 р.) пов'язаний із науково-педагогічною діяльністю на кафедрі історії СРСР та УРСР асистентом, викладачем, а з березня 1989 р. – доцентом. У той час на цій кафедрі склався згуртований колектив однодумців, який представляв собою найближче професійне оточення С. І. Світленка. Це доктори історичних наук, професори – Валентин Васильович Іваненко (з 1986 р. – завідувач кафедри), Дмитро Павлович Пойда, кандидати історичних наук, доценти – Микола Якович Білан, Людмила Антонівна Гаркуша, Тамара Дмитрівна Липовська, Віра Іванівна Михайлова, В'ячеслав Дмитрович Мирончук, Раїса Сергіївна Попова, Тетяна Артемівна Чуднова, старший викладач Людмила Олександрівна Кравченко, старший лаборант Людмила Миколаївна Мар'їна. Молодий викладач добре «вписався» в дружній колектив кафедри. Спілкування з колегами проходило не тільки на факультеті, а і в неформальній обстановці. Зокрема, пригадуються спільні подорожі на природу, «полювання» за грибами. Ділові та професійні якості молодого викладача обумовили те,

що вже у червні 1987 р. він став заступником декана з навчальної роботи, а з кінця 1988 р. – заступником завідувача кафедри. Виробнича діяльність не завадила С. І. Світленку створити власну сім'ю. В 1987 р. він узяв шлюб з дипломованою вихованкою Придніпровської академії будівництва та архітектури, інженером-конструктором Тетяною Анатоліївною Муркович, яка на все життя стала для нього справжньою Берегинею. Через рік у молодого подружжя народилася донька Ганна. У другій половині 1980-х – на початку 1990-х рр. С. І. Світленко активно займався науковою роботою, писав статті, виступав на конференціях, працював в бібліотеках та архівах. У той час тісні професійні стосунки пов'язували його з доктором історичних наук, професором, завідувачем кафедри історіографії та джерелознавства Миколою Павловичем Ковальським, який допоміг молодому колезі-однодумцю визначитися з вектором подальших досліджень у галузі історіографії та джерелознавства народництва в Україні. Після здобуття Україною незалежності С. І. Світленко продовжував активну евристичну роботу в архівах, музеях та бібліотеках України та Росії. На осінь 1994 р. його науковий доробок налічував близько 50 наукових праць, було підготовлено текст першої монографії. Саме тоді керівництво факультету прийняло рішення про його направлення на навчання до докторантури. Науковим консультантом став професор, завідувач кафедри історіографії та джерелознавства М. П. Ковальський. Попри складну соціально-економічну ситуацію в країні, докторант С. І. Світленко здійснював тривалі поїздки до бібліотек та архівів. Логічним підсумком докторантського періоду стала публікація 17 розвідок, у тому числі монографії «Народництво в Україні 60-80-х років XIX століття: Аналіз публікацій документальних джерел» (1995), навчального посібника «Народницький рух в Україні 1860–1880-х років. Аналіз джерел архівних фондів Росії» (1996), підготовка чотирьох розділів дисертації. Успішне завершення докторантури стало підставою для висунення С. І. Світленка на посаду завідувача кафедри історії України, яку він обійняв у жовтні 1997 р. Нова відповідальна робота не завадила молодому завідувачу наростити свій науковий доробок, який у 2000 р. складав три монографії, два

навчальних посібники та близько 30 наукових статей. Все це обумовило представлення докторської дисертації до захисту, який відбувся у спеціалізованій вченій раді Д 08.051.14 у ДДУ 15 листопада 2000 р. Офіційними опонентами були призначені доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри давньої і нової історії України Київського національного університету ім. Тараса Шевченка А. М. Катренко, доктор історичних наук, професор, професор кафедри історіографії та джерелознавства Дніпропетровського державного університету І. І. Колесник та доктор історичних наук, Заслужений діяч науки і техніки України, завідувач відділу української історіографії Інституту історії України НАН України Ю. А. Пінчук. Провідною установою був Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України. Захист дисертації пройшов успішно і одноголосним голосуванням «За». Відтак С. І. Світленко здобув диплом доктора історичних наук, а у 2002 р. отримав атестат професора по кафедрі історії України. 2 липня 2002 р. С. І. Світленко був обраний Вченою радою університету деканом історичного факультету і призначений на цю посаду наказом ректора професора Миколі Вікторовича Полякова. До квітня 2010 р. (з невеликою перервою у 2005 р.) він поєднував відповідальну роботу на факультеті із завідуванням кафедри історії України, а згодом став професором-сумісником цієї ж кафедри. У червні 2017 р. С. І. Світленко знову обирають на посаду очільника історичного факультету ДНУ імені Олеся Гончара. На цій посаді Сергій Іванович проявляє себе як талановитий організатор, віддаючи рідному факультету всі свої сили та позитивні якості. Його робочий день триває з 8-ої години ранку і в більшості закінчується після 17-ої години. Декан не боїться брати відповідальності, представляючи факультет на різних рівнях. Інколи, деякі колеги називають його мрійником, тому що він ставить високі завдання, які важко виконати. Але саме завдяки зусиллям декана факультет має сучасне обличчя, оформлені навчальні аудиторії, мультимедійні засоби викладання. Факультет підтримує плідні стосунки з низкою вітчизняних і іноземних навчальних закладів, постійно проводить різноманітні конференції та читання, видає науковий журнал

та кілька збірників наукових праць. Гадаємо, що постать декана важко уявити без його команди. За ці півтора десятиліття в його найближче оточення по деканату входили заступники декана з навчальної роботи (доц. В. Я. Яценко, доц. І. М. Ковальська-Павелко, проф. Ю. А. Святець, проф. Д. В. Архирейський, доц. О. В. Дяченко), заступники декана з наукової роботи (доц. Г. М. Книш, доц. Г. М. Виноградов, доц. О. М. Каковкіна, проф. В. В. Ващенко, доц. Бойко, доц. Д. Л. Тесленко, доц. В. І. Воронов, проф. Ю. А. Святець), заступники декана з виховної роботи (доц. О. І. Безносів, доц. І. В. Терлецька, доц. О. А. Третяк, доц. О. М. Каковкіна, доц. О. В. Дяченко, доц. А. Г. Венгер, доц. В. С. Лавренко), заступники декана з міжнародного співробітництва (доц. В. Д. Мирончук, доц. В. С. Лавренко). До складу керівництва факультету входили й завідувачі кафедр (проф. С. Й. Бобилева, проф. А. Г. Болебрух, доц. В. П. Бурмага, доц. Н. В. Венгер, проф. О. І. Журба, проф. В. В. Іваненко, проф. Ю. А. Святець, доц. Д. Л. Тесленко, проф. О. С. Токовенко, проф. О. Б. Шляхов, В. К. Якунін). Сьогодні С. І. Світленко – відомий український історик, україніст, автор і співавтор понад 525 публікацій, зокрема більше 420 наукових і навчально-методичних праць, у тому числі 11 монографій, 19 навчальних посібників, 1 курс лекцій, 1 конспект лекцій, 4 документальні збірники. Він учасник близько 200 наукових конференцій, читань, семінарів, круглих столів. Вчений успішно досліджує проблеми історії, історіографії, джерелознавства, археографії національного та суспільно-політичного рухів в Україні кінця XVIII – початку XX ст., історії освіти і науки України XIX–початку XXI ст., історіософії історії України, історичного краєзнавства Придніпров'я. Підкреслимо, що Сергій Іванович брав активну участь у кількох важливих наукових і соціально значущих проектах. Це, зокрема, два видання колективної монографії «Історія Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара» та біобібліографічного довідника «Професори Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара» (2003, 2008). Він ініціював підготовку й видання двох томів «Усної історії Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара» (2013, 2016). Учасник колективної монографії «Історія міста Дніпропетровська» (2006), а в

2009–2010 рр. – книги «Діячі державної влади та самоврядування Дніпропетровської області. Історичні нариси» у двох томах. У 2008 р. під науковою редакцією проф. С. І. Світленка вийшла фундаментальна документальна археографічна публікація «Національна книга пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років в Україні. Дніпропетровська область», а в 2012 р. колективна монографія «Історична пам'ять Дніпропетровщини» в рамках проекту «Реабілітовані історією». У 2015 р. опублікував ґрунтовну монографію «Дмитро Яворницький: вчений і педагог в українському інтелектуальному співтоваристві». З 2004 р. ініціював систематичне проведення обласних історико-краєзнавчих конференцій «Історія Дніпровського Надпоріжжя», започаткував проведення Всеукраїнських Яворницьких наукових читань (2007, 2010, 2015) тощо.

С. І. Світленко – дійсний член Академії наук соціальних технологій і місцевого самоврядування (2003), з 2002 р. – член вченої ради ДНУ за посадою, з 2003 р. – член (з 2004 р. – заступник голови) спеціалізованої вченої ради з історії при ДНУ, член експертної ради з історії ВАК України (2004-2008, 2014-2015), член Атестаційної колегії МОН України (2010-2011), експерт Наукової ради МОН України (2010-2011), вчений секретар секції 20 Наукової ради МОН України (2011-2015), заступник голови секції 20 Наукової ради МОН України (з 2015). Суттєві успіхи досягнуті професором С. І. Світленко у проведенні роботи по виконанню Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» в м. Дніпропетровську. У червні 2015 р. – лютому 2016 р. він очолював історико-краєзнавчу секцію Міської комісії з перейменувань, розробив концепцію і послідовно втілював у життя топонімічну реформу в м. Дніпропетровськ, активно виступав на засіданнях Міської комісії з перейменувань, перед депутатами Міської ради, по телебаченню, а також з публічними лекціями перед громадськістю міста. У результаті тільки по м. Дніпро було перейменовано понад 350 назв проспектів, вулиць, скверів, парків тощо, а в цілому по Дніпропетровській області – понад 4 100. Дивуєшся, як ювіляру вдається скрізь встигати, отримуючи заслужене визнання. Відзначений Подякою Президента України (2003), Знаком «Відмінник освіти України» (2007), Почесною Грамотою Дніпропетровської обласної державної адміністрації (2008), Почесною Грамотою Дніпропетровської обласної ради (2008), Почесним званням «Заслужений працівник освіти України» (2008), Дипломом регіонального конкурсу «Світоч Придніпров'я – 2008» у номінації «Кращий науковець Придніпров'я» (2008), Почесною відзнакою Дніпропетровської обласної ради (2010), Подякою Голови Дніпропетровської облдержадміністрації (2012), Відзнакою Голови Дніпропетровської облдержадміністрації «За розвиток регіону» (2013), Подякою Міського голови Дніпропетровська (2015), Почесною Грамотою Кабінету Міністрів України (2016). Зазвичай, портрет ювіляра важко уявити без його особистого життя, коханої дружини Тетяни

Анатоліївни. Їх шлюб витримав випробуванням часом. Можливо, це простий збіг обставин, але 14 березня 2017 р. виповнилось 30 років, як подружжя разом. Відомий вислів, що щастя батьків – у їх дітях. Нині донька Ганна здобула вищу освіту, закінчила аспірантуру на факультеті систем та засобів масової інформації ДНУ ім. Олеся Гончара, працює за спеціальністю.

У Ганни вже власна сім'я. Життя Сергія Івановича важко уявити без його захоплення – квітів. Зі шкільних часів він почав вирощувати тюльпани, нарциси, гіацинти, лілії, лілійники тощо. Квіти оточували й оточують вченого всюди – і у власній оселі, і в робочому кабінеті. Сергій Іванович має багатий досвід вирощування різноманітних фруктів. У батьківській садибі він дбайливо доглядає сад, у якому влітку та восени дають щедрі плоди алича та вишні, груші та яблуні, кизил та сливи, аргус, чорна, червона, жовта та золотиста смородина. Наш ювіляр у постійному пошуку. І ми впевнені, що Сергію Івановичу вистачить сил та наснаги для здійснення нових ідей, планів та проектів на благо історичного факультету, рідної Альма Матер, національної освіти та науки України. Хай Вам завжди посміхається доля! Всіляких успіхів Вам, шановний ювіляре!

В'ячеслав Мирончук, кандидат історичних наук, доцент ДНУ імені Олеся Гончара, Артем Іванців, магістр історії, завідувач навчальної лабораторії археології ДНУ імені Олеся Гончара

Дніпровська письменниця завоювала нагороду на Львівщині

Письменниця з Дніпра Наталія Дев'ятко відзначилась на Бойківському літературно-краєзнавчому конкурсі імені Мирона Утриска. Авторка отримала дипломи II ступеня за книгу новел «Злато сонця, синь води». Зауважимо, що пані Наталія була єдиною письменницею, яка представила Дніпропетровщину на цьому конкурсі.

«Це приємна звістка. На жаль, мені не вдалося приїхати на конкурс, бо він був у той же час, що і «Зелені хвилі» в Одесі (про який «Вісті» вже писали раніше, — автор.). Шкода, що неможливо бути водночас на півдні і заході України», — розповіла «Вістям» Наталія Дев'ятко. Бойківський літературно-краєзнавчий конкурс імені Мирона Утриска заснований в 1997 році за ініціативою Віри Бончук та ентузіастів народного музею «Бойківщина» міста Турки на честь подвижника Бойківщини Мирона-Тадея Утриска. В конкурсі

беруть участь історики, краєзнавці, композитори, поети, прозаїки, етнологи і фольклористи, мистецтвознавці, мовознавці. Учасники нагороджуються іменними дипломами. Найкращі твори представлені у Віснику конкурсу ім. Мирона Утриска «З вершин і низин».

У бібліотеці конкурсу понад тисяча книг, надбання попередніх років. Цього року з 75 учасників, 15 нагороджено дипломами лауреата, 17 — дипломами I ступеня, 16 — дипломами II ступеня, 20 — дипломами III ступеня. Семеро учасників удостоїлись подяк.

Мирослава Борхес

Українська сучасна казка

Хоробрий козлик

Під високою скелею, у курінчику з листя та сухого гілля жив собі козлик. Жив і біди не знав, бо поряд дві копички сіна мав. Та одного дня набрів на той курінь волоцюга-вовк.

– Що це в тебе на голові таке біле та блискуче? – спитав вовчисько козлика.

– А це моя шабля. Я нею вовкам та ведмедям голови стинаю.

– Ащовтебенапідборіддідовгетабілеметляється? – А то моя хустка. Як з'їм вовка чи ведмедя, так хусткою й утрюся, – відказав козлик і, бе-е-е-екнувши, нахилив голову, наставив ріжки, кинувся на копицю сіна і в одну мить розметав її. А тоді те саме намірився зробити й зі скелею, але спинився, побачивши, що вовк з переляку тікає, мало ноги не губить. Біг-біг вовчисько, а назустріч йому ведмідь.

– Кого ти так злякався, вовче? Від кого тікаєш так прудко?

– Від козлика.

– Ну, здивував ти мене, старого! Та його треба було з'їсти та й годі. Ходімо зі мною, я саме снідати хочу.

– Ой, боюсь я, братику-ведмедику. Він так мене настрахав, той козлик, що в мене й досі коліна тремтять.

– Не бійся, дурнику, ось я прив'яжу тебе мотузкою до себе, аби не думав, що я тебе в біді покину.

Прив'язав ведмідь міцну мотузку одним кінцем до своєї шиї, а другим – до вовчої та й подалися вони до козлика.

– Що це в тебе на голові, козлику, таке біле та блискуче? – спитав ведмідь.

– Хіба тобі вовк не казав? Це в мене шабля, я нею голови вовкам та ведмедям стинаю! – відповів козлик.

– А що в тебе на підборідді довге та біле метляється?

– А то моя хустка. Як з'їм вовка чи ведмедя, так хусткою й утрюся, – відказав козлик і, бе-е-е-екнувши, нахилив голову, наставив ріжки, кинувся стрімголов на другу копицю сіна і вмить розметав її на всі боки. А тоді помчав проти скелі, щоб і її розтросити, але спинився, побачивши, як кинувся навтіки ведмідь.

Біжить ведмідь, мало ноги не губить, аж вовчисько за ним не встигає.

– Постій, братику-ведмедику, душить мене мотузка, дихати нема чим.

– Хай краще мотузка задушить, аніж козлик з'їсть!

– Ой, помираю я, братику-ведмедику! – волає вовчисько.

– Краще самому померти, аніж у козлика в пащі!

Фаршичка

– кричить засапаний ведмідь та ще ходи наддає, бо женеться за ними козлик і щодуху горлає:

– Бе-е-е-е-ке-ке!

Раптом відчув ведмідь, що важко йому стало далі бігти. Озирнувся й бачить: неживого вовчиська тягне він за собою на мотузці. Перекусив ведмідь мотузку та й чкурнув ще швидше далі. А козлик підбіг, завдав собі на плечі вовка та й подався додому.

Підходить козлик до свого курінчика, а в ньому семеро вовків сидять, один на сурнаї грає, решта слухають та підспівують. Побачили вони козлика та ще веселіше заспівали: – Варто нам було чекати – сам обід прийшов до хати!

Та козлик не розгубився і сказав:

– Ану дайте мені сурнай, я вам краще заспіваю. Здивувалися вовки, але дали йому сурнай, і козлик заспівав:

– Сім вовків на мої роги, восьмий – мертвий за порогом! Висмердяться вовчий дух, гарний буде з вас кожух!

Завмерли вовки з переляку, а тоді пошепки кажуть одному:

– Вийди-но, поглянь, що там за порогом.

Вийшов вовчисько подивитися, а назад не вернувся. Послали другого – і той зник. Третій, четвертий, п'ятий вислизнули по одному з куреня. Двоє останніх вийшли разом і теж кинулися тікати, побачивши мертвого товариша.

А козлик за ними вискочив та як закричить:

– Бе-е-е-е-е-ке-ке! Ось я вас наздожену, ось я вас назад верну, забодаю, заколю й кожуха із вас зроблю!

«З майбутньої книги «Медики АТО»

Від перших днів воєнних дій на сході України найважчі поранені з зони АТО направляються до Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. Мечникова. На її базі утворився найбільший і найважчий операційний майданчик в Україні. Хірурги з травня 2014 р. провели понад 800 операцій, змогли врятувати багатьох тяжкопоранених, в яких майже не було шансів на життя. Понад 150 лікарів оперують у режимі «цілодобово», виконують надскладні операції. З грудня 2014 р. в лікарні

З особистої сторінки Сергія Риженка у Фейсбук.

«- Доброго дня. Хоча, у нас він сьогодні не дуже добрий. Госпіталізували декілька десятків поранених. Є дуже важкі. Це молоді хлопці, які вже багато в житті пройшли...»

«- У мене є два сина. Я хочу щоб вони знали, що я захищав Україну. Після зняття з апарату ШВЛ слабким голосом промовив ці слова Олексій. Йому 36 років, із Вінниці, батько трьох дітей. Поранення отримав в секторі М, під час мінометного обстрілу. Осколками розбило лобові частки голови, поранення обох очей, проникаюче поранення грудей, легенів, шлунку, селезінки, лівої нирки. Весь тиждень хірурги і нейрохірурги проводили важкі операції по вилученню осколків. Резекція лівої легені, видалена селезінка, ліва нирка, ушивання поранення діафрагми, шлунка, кишечника. За два дні перелито п'ять літрів крові і плазми. За останній тиждень в Мечникова надійшло сім чоловік з бойовими пораненнями і травмами із зони АТО. Одужують. P.S.: Військова медицина стала по-справжньому на ноги. Лікарі 61 ВМГ першими зробили неможливе. Рятуючи Олексія після поранення, провели важкі операції, про рівень яких можна мріяти багатьом професорам. Дороги колеги, низький уклін від лікарні Мечникова.

Пишаємося Вами.»

« - Тільки що довели ще трьох бійців. Двоє вкрай важкі. У одного поранення в хребет. Роману тільки 18 років, великий осколок в голові, кома. Маму приводять до тям біля операційної. Нейрохірурги Мечникова перед операцією взяли за руки - треба врятувати пацана ... »

Народився Сергій Риженко у Корсуні-Шевченківському 1 вересня 1963 р. Зараз там мешкають його рідні — мама і сестра, є багато знайомих, однокласників. І за можливості він буває на Батьківщині. Навчався в Корсуні-Шевченківській середній школі №5, що в районі залізничного вокзалу. Нинішній директор ЗОСШ №5 (так тепер вона називається) Тетяна Степанова, котра й сама випускниця цієї школи, добре пам'ятає Сергія Риженка в шкільні роки.

стартував проект «Медсанбат» – тренінг для військових медиків, що проходять службу в зоні АТО, який сприятиме збереженню життя українських солдат у військово-польових умовах. Навіть уявити боляче скільки психічних та фізичних навантажень доведеться витримувати медикам з міста на Дніпрі увесь цей час. І чи не найбільші труднощі лягають на плечі головного лікаря Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. Мечникова Сергія Риженка.

Він закінчив нашу школу в 1984 році. Був таким, як більшість хлопчаків того часу: мрійливим романтиком, ще й дуже хотів стати лікарем. Тож після школи одразу вступив до медучилища — і його мрія дитинства здійснилася... Він цікавився справами нашого закладу, а в 1999 році, на 100-річчя школи, навіть подарував ксероксний апарат. Це був тоді, мабуть, перший шкільний ксерокс в районі, і вчителі пишалися, що отримали його саме від випускника. Сподіваємося, що наша співпраця та спілкування продовжаться. Наші діти вже написали йому лист і чекають на відповідь... Про надзвичайну людяність та високу професійність медиків «Мечникова» і їхнього керівника говорить і Тетяна Перетятко — мама померлого солдата-«азовця» з Корсунщини Романа Сокурєнка. Розповідала, як головний лікар Сергій Риженко особисто цікавився станом її тяжкопораненого сина, а кваліфікована допомога, надана дніпропетровськими медиками в перші дні після поранення, дозволила ще майже 2 місяці підтримувати «Сокола», чий поранення, на жаль, виявилися несумісними з життям... Як свідчить сайт «Лікарня Мечникова»,

Сергій Риженко у 1992 році закінчив Дніпропетровський медичний інститут за спеціальністю «лікувальна справа» і став кваліфікованим лікарем-терапевтом. Залишився у Дніпрі. Працював за фахом у міській клінічній лікарні. Далі був лікарем-інспектором управління охорони здоров'я Дніпропетровського міськвиконкому. Потім майже 5 років очолював Дніпропетровську міську клінічну лікарню, а з 1999 року став головним державним санітарним лікарем Дніпропетровської області. У 2010–11 роках Сергій Риженко — перший заступник Міністра охорони здоров'я України, голова державної санітарно-епідеміологічної служби України. А з вересня 2011 і дотепер — головний лікар КЗ «Дніпропетровська обласна клінічна лікарня ім. І.І. Мечникова». Доктор медичних наук, професор, Заслужений лікар України Сергій Риженко завжди був у вирі громадського життя. Тож не дивно, що ніякі, у цей скрутний для держави час, свої знання і керівний досвід спрямував на допомогу пораненим воїнам-захисникам.

З особистої сторінки Сергія Риженка у Фейсбук.

"- Коли йде борт, військові дзвонять, і їм все одно, головний ти лікар, чи ти просто лікар, або санітарка. Вони дзвонять і кажуть: "Усе хлопці. Давайте, включайтесь". Гул "швидких" по всьому Дніпропетровську. І ми розуміємо, що вже ніхто не спить. Заїжджаєш в лікарню - вона вся горить, як смолоскип, тому що всі операційні, всі зали - все включено. Ніхто не питає, хочете ви не хочете взяти, зможете не зможете. Усі знають - найважчих тільки в Мечникова. Інакше у них шансів мало".

"- Справа в тому, що привозили поранених і вбитих разом, однією машиною, і сортування проходило в приймальному відділенні. Коли несуть пораненого, а у нього з носилок випадає нога, яка просто скотчем прив'язана на полі бою, медсестра втрачає свідомість. До цього ніхто не може звикнути. Маса інших випадків, які вражають".

На цих фото лише деякі миттєвості щоденного подвигу Сергія Риженко та його колег. Героя слава!

шлюбному лікарю мечникова
А майже місяць в лікарні мечникова
очу до дому у львівську область до своєї
карічки, за цей час дуже полюбив дніпро
на дому підру захищати Україну
Олександр Роман Якович
Львівська область Стрийський район с. Завадів
22.06.2017р

БРАЗИЛІЯ СТАЛА БЛИЖЧЕ.

Серед корисних справ журналу «Бористен» не лише видавнича і гуманітарна діяльність. Як і належить, проукраїнському та скерованому на західні демократичні цивілізаційні цінності виданню, наш часопис сприяє становленню громадянського суспільства в країні. Так саме щомісячник «Бористен» став одним з ініціаторів створення почесного консульства Бразилії в Україні. І ось нині ідея редакції стала реальністю. В Дніпрі відкрито почесне консульство України Бразилії. Напередодні в програмі Дніпропетровського обласного радіо у програмі «Оглядач» взяли участь шеф-редактор журналу «Бористен» Фідель Сухоніс та почесний консул Бразилії в Дніпрі Олег Василенко.

На фото: світлина зроблена під час подорожі Фіделя Сухоніса та України Олега Василенка до Бразилії в 2013 році з метою відкриття Почесного консульства Бразилії у Дніпрі. Зліва направо: Віторіо Соротюк президент українсько-бразилійської репрезентації, Фідель Сухоніс, Архієпископом Української автокефальної церкви Південної Америки Єремія та Олег Василенко

На фото: урочиста мить відкриття почесного консульства України в Бразилії. Зліва почесний консул Олега Василенко та посол Бразилії в Україні Освалдо Біато

Сухоніс: Пане Василенко ініціатива яку ми разом з Вами задекларували ще у 2013 році стала реальністю. А чи певні Ви що Почесне консульство Бразилії в м. Дніпро не залишиться формальним?

Василенко: Звичайно воно не буде формальним. Я вірю в це, як і у всі справи, якими я починав займатися і які я завжди довожу до кінця. Перші кроки вже зроблено. Ще до офіційного відкриття з партнерами з Університету митної справи та фінансів м. Дніпро, в особі Ченцова Віктора Васильовича та Павленко Олени Олександрівни і Барабаш Юлії Василівни ми добре попрацювали та зробили все для офіційного відкриття Українсько-Бразильського Центру. Це прецедент в українсько-бразильських відносинах. Метою діяльності цього Центру є створення «майданчика» для торгівельно-економічних відносин, тобто комерційних, так і для культурного обміну між нашим народами, також для актуалізації відносин українців з великою українською діаспорою в Бразилії.

Сухоніс: Якщо говорити про співпрацю у космічній галузі поміж Україною і Бразилією. Це дуже велика за обсягом та за метою програма, яку, на жаль, Україна з Бразилією не реалізувала фінансово, можливо не розрахували свої сили та стратегію. Є ще зовнішньополітичні чинники, які негативно вплинули на цей проект. Але зацікавленість залишається і сьогодні, в Бразилії ця зацікавленість сконцентрована також і на освітніх програмах. Тобто Бразилії цікаво навчати студентів космічним технологіям, які є в Україні. Очевидно, що вони не закрили цю тему, а просто її відклали у зв'язку з тимчасовими складнощами, як економічними так і політичними.

Василенко: Великий інтерес бразильський сьогодні полягає у навчанні студентів, і не тільки космічним технологіям. Під час цього візиту ми запросили до спілкування з Послом мінімум 6 університетів нашого міста, тому що є потенціал та зацікавленість з обох сторін, не тільки в космічних, а і інженерних, аграрних, іт та медичних напрямках. Повертаючись до космічної теми, на зустріч бізнесу з Послом 02.08.17 серед запрошених було наше КБ «Південне». На жаль, вони на сьогоднішній день мабуть не мають запитань до пана Посла, але й чесно кажучи, і пропозицій ми в цьому напрямку також не готові представити. Хоча було б корисно просто поспілкуватися та познайомитись, адже пан Посол Освалдо Біато займає посаду недавно, тому думаю було б цікаво познайомитись з ним нашим очільникам космічної галузі.

Сухоніс: Хочу торкнутися болючої теми , боротьби на Сході України, і вся ця боротьба з боку кремлівського йде під гаслами «боротьби з фашизмом». Маю зауважити, що по-перше: Бразилія – єдина країна в Південній Америці, яка офіційно воювала у складі антигітлерівської коаліції. По-друге: у Другій Світовій війні 25-тисячний бразильський корпус вів бойові дії, здається, в Італії. Ну і якщо на сьогодні 500 тисяч українців проживає в Бразилії, то у роки

Другої Світової війни ця кількість , я знаю, була більшою, то з упевненістю можна сказати, що серед цих 25-тисяч були українці також. Якби для символізму і для повернення історичної пам'яті створити символ українсько-бразильської дружби на рівні боротьби добра зі злом?

Василенко: Я перебуваю у постійному осмисленні цієї теми. Щоб це активізувати, з мого боку звичайно буде проводитись робота в такому напрямку і в рамках Українсько-Бразильського Центру . До цього буде залучена наша діаспора у Бразилії, з якою у нас є контакти. Поки що конкретного плану дій в цьому напрямку немає, але ми майже 100-відсотково можемо бути впевнені, що знайдемо історичні факти участі українців у тому славнозвісному бразильському дивізіоні. Будемо працювати над цим.

Сухоніс: 25-28 серпня 2017 року в м. Дніпро відбудеться міжнародний форум молоді діаспори «Дніпро 2017», під патронатом мера міста Бориса Філатова. І я, виконуючи свої обов'язки Почесного консула, допомагаю запросити на форум молодь українського походження з Південної Америки. Є різниця в специфіці співпраці саме з діаспорою Бразилії на відміну від української діаспори США та Канади. Українці в Бразилії це найперша хвиля емігрантів, і проблема полягає в тому, що вони дуже асимільовані в бразильське суспільство, хоча при цьому зберегли традиції, але не всі володіють українською мовою і ментально не дуже близькі до нас як нинішні емігранти Америки чи Канади. Та з іншого боку, вони являють собою цікавіший приклад того, як українці можуть зберегти свою традицію і культуру.

Василенко: Мені дуже було приємно це побачити в столиці бразильського штату Парана в місті Курітіба. Побачити як вони живуть, який добробут, який авторитет українців. Вони є системними законослухняними громадянами які є успішною національною общиною Бразилії. Тобто нам є чим пишатися і є з чого брати приклад! На рівні офіційних свят в Бразилії відзначають День незалежності України. Цим уряд ФР Бразилії відзначає дуже великий внесок наших земляків у розбудову держави Бразилія, особливо в галузі сільського господарства, коли вони сходили з пароплавів, маючи в руках лише ніж і маючи перед собою джунглі, вони перетворили штат Парана в потужний аграрний регіон. Я, як ділова людина, маю відношення і до агрокультурних справ. Починати співпрацю ми будемо з торговельних відносин. Є зацікавленість бразильського ринку в сільському господарстві України. В торговельній сфері в цілому вже є статистика та приклади взаємовигідної співпраці. Надзвичайно популярна та доступна для багатьох культурологічна сфера. Бразилія держава не тільки карнавалу та футболу. Декілька років тому, ще не маючи посади Почесного консула, я проводив у Дніпрі кінофестиваль бразильського кіно. Місцем проведення був наш Аерокосмічний центр. Це був цікавий захід, який сподобався українцям Дніпра. Далі за ініціативою мера пана Філатова мерія готує масштабний форум молоді, з досить серйозним підходом до цієї справи. Я би особисто хотів бути присутнім на цьому форумі, отримати цікавий досвід у проведенні та організації на високому рівні.

Сухоніс: Зрозуміло що Почесне консульство Бразилії в Україні може бути причетне до необмеженого кола питань. І хоч по суті воно найперше є органом, який здійснює підтримку бразильських громадян в Україні на практиці це повинен бути той місточок для налагодження українсько-бразильського співробітництва. Одже, про плани...

Василенко: Короткий анонс щодо роботи Почесного консульства. Робота полягає у координації громадян Бразилії, які перебувають в Україні. Ще на початку 2014 року ми планували провести великий карнавал на центральному проспекті Дніпра, до якого планували залучити школярів, які хотіли вивчити якусь карнавальну програму за прикладом окремих танцювальних шкіл бразильського танцю. Але підготовка до цієї події зупинилась тими сумними та трагічними подіями на початку року, коли святкування було б дуже не доречним. Тому ми відклали цей проект. Я думаю до нього повернутися в рамках Українсько-Бразильського Центру. Також будемо реалізовувати мовні програми, хочемо створити мовний клуб португальської мови, який цікавий тим, що буде можливість спілкуватися з носіями португальської мови. Планую реалізувати проекти з популяризації

бразильської кухні. Зараз шукаємо для цієї ідеї партнерів рестораторів нашого міста. Крім того, фільми, книгарня, одяг, танці, бойове мистецтво Капуеро. Маю підтримку з боку мого партнера по Центру Університету митної справи та фінансів, який має достатню чисельність закордонних студентів і я думаю, що до нас приєднаються інші університети. Напрямок діяльності багато. Ми тільки почали свою діяльність. Я переконаний, що я разом з моїми партнерами, хто зацікавлений у співпраці з Бразилією, зможемо підняти рівень українсько-бразильських відносин нашого регіону до належного рівня! Запрошую всіх містян Дніпропетровщини, також мешканців Запорізької, Кіровоградської та Черкаської областей, на які розповсюджується мій консульський округ, до співпраці!

Пам'ятне фото на згадку під час відкриття почесного консульства Бразилії в Дніпрі з очільниками міста та області.

Репортаж

Котики, мехенді та любов

Займатися благодійністю – це те, що дано не кожному. І це не залежить від статків. Це залежить від ваших внутрішніх бажань. Тому волонтерство – це не робота, а стан душі. В Україні волонтерський рух розвинений в усіх напрямках – допомога військовим, дітям та тваринам. Останні – найбільш незахищена категорія жителів України. У Дніпрі дуже багато людей, які щоденно роблять дива. «Бористен» вже розповідав вам їхні особливі історії.

А вчора у нашому місті багато людей зібрались для того, аби Україна стала ще ближче до Європи. «Мяу Garage Sale. Добро для котів» – особлива подія, яка поєднала творчих людей, котів та волонтерство. Я, як активний котолоб, не могла пропустити таку подію.

«Це благодійна гаражний розпродаж. Ідея «Мяу Garage Sale» народилася спільними зусиллями. Наша організація – Клуб соціального розвитку, що об'єднала чотирьох лекторів і активістів (Loki J von Dorn, Христина Бріллінг, Яна Крецул), займається соціальним вихованням всіх, хто до нас приходить. Один з напрямків клубу включає в себе турботу про тварин, зоозахист, просування ідей вегетаріанського харчування. Тому ми і вирішили провести такий захід, націлений на допомогу тваринам, які вже живуть в притулках і на стерилізацію бездомних тварин. Гроші, виручені від розпродажу, підуть на ці дві мети, причому стерилізація – в пріоритеті», – розповіла одна з організаторів акції Христина Бріллінг. Хлопці та дівчата дуже цікаві та творчі. Вони знаходять час на безліч проектів, а також займаються і самовдосконаленням. От Христина, наприклад, давно не вживає м'яса. Вегетаріанство – її свідомий та аргументований вибір. Такі погляди поділяють і усі інші організатори Клубу соціального розвитку.

Укотовлення для всіх

З волонтером Євгенією Новачок я познайомилась у соціальній мережі. Мене вразило те, що людина просто створила Притулок для котів домашнього типу, але і веде його сторінку у фейсбуці виключно українською мовою. Для нашого міста це рідкісний випадок – зазвичай, сторінки двомовні, іноді дублюють інформацію і англійською. Саме Євгенія автор особливого терміну – укотовлення. Це ніби

всиновлення, тільки про котів. «Після тривалих семирічних сумнівів і подолавши страх перед відповідальністю, я створила «Притулок для котів домашнього типу». Одночасно в притулку перебуває до 15 котів, шестеро з них на постійному проживанні. Плюс вуличні кішки з ОСВ (метод роботи з бездомними тваринами, що передбачає їх вилов, стерилізацію і повернення на колишнє місце проживання). Кішки вільно ходять по квартирі (крім ОСВ). Отримують німецьке харчування преміум класу, гідний догляд. При вихованні я категорично не використовую насильницькі методи. Я позиціоную себе як котячий біхевіорист. Хоча скільки кішок, стільки і загадок в їхній поведінці. Але, звичайно ж, фінансова допомога потрібна завжди в будь-якому розмірі і в будь-який час», – розповідає Євгенія. Зібрані на «Мяу Garage Sale» кошти підуть на стерилізація бездомних котиків. Євгенія сподівається, що подібні заходи будуть традицією – якщо волонтери будуть організовувати їх хоча б один раз в два місяці за рік це допоможе стерилізувати близько 400 пухнастиків. Саме стерилізація – це гуманний і ефективний спосіб скорочення популяції безпритульних тварин. Саме це дасть змогу наблизитись до цивілізованого світу, де немає тварин-безхатченків, а ті що є живуть виключно у притулках. На акцію прийшли і особливі котики. Наприклад, киця Сара народилась з нетиповою лапкою, яка вивернута назовні. Але це не завадило їй стати красивою кицею.

Волонтери відмовились від операції, адже особлива лапка ніяк не впливає на якість життя Сари. Кошеня Мілка потрапила до волонтерів, як це буває, випадково. Під своєю машиною її знайшла ветеринар, повертаючись з роботи. «Хтось вирішив допомогти і залив її ранку на грудях йодом. А цього робити не можна, йод не підходить для лікування травм у кішок. Тепер у неї ось така руда пляма на грудях. Зараз Мілка живе в клініці і ми шукаємо їй нову родину», розповідає волонтер Євгенія Лагутіна. Вона принесла на «Мяу Garage Sale» також і свої чарівні картини, герої яких, звичайно ж, теж котики.

Усі гроші – для котиків

Під час гаражного розпродажу можна знайти все – смаколики, прикраси, речі, книжки. Для всіх охочих – майстер-класи з виготовлення прикрас з котячими вушками та ловців снів, йога та співи. Для малюків є дитяча зона. А якщо ви зголодніли – цікава вегетаріанська авторська кухня та смачне домашнє морозиво. На деякі послуги фіксованої ціни немає, адже це благодійна акція і людина сама вирішує в яку суму оцінити отримане. Я обрала сакральну техніку міхенді. У мене багато татувань, а от досвіду малюнків хною ще не було.

«Це не просто прикраса або тимчасове татування. Це свого роду арт-терапія. Я не працюю за ескізами. Я створюю їх прямо на тілі, відчуваючи людину, працюючи з її аурую і сприйняттям. Такий малюнок посилить енергетику і якість людини, розкриє її потенціал».- розповіла провідний майстер Дар'я Москаленко. Дівчина заснувала цілу Студію сакрального мехенді, де успішно навчає інших цьому мистецтву. Але акцентує увагу саме на символізм та призначення малюнку, адже створення кожного – це інтуїтивне малювання, абсолютно автентичне.

Мій малюнок вийшов дуже яскравий та гарний. Я в ньому з певного ракурсу побачили лисицю. Дар'я каже, що це може бути моя тотемна тварина, яку, як вірять індуси, можна побачити через медитації. Усміхнена Ольга принесла на гаражний розпродаж свої авторські смаколики. Жінка за освітою економіст, але реалізує себе у творчості – її кольорові прянички нікого не залишать байдужими. І врятують багато котиків.

Професійні поради

Окрім розваг, музики та товарів на акції працює ветеринар – дівчина Ірина консультувала усіх стосовно акційної стерилізації, а також розповідала про те, як правильно зібрати аптечку для домашнього улюбленця і що робити при тепловому ударі. За збігом обставини ми з Іриною Варвенюк ми знайомі, але заочно. Коли я підійшла брати інтерв'ю, виявилось, що це саме та Ірина хірург, з якою я щоденно спілкуюсь телефоном. Пані Ірина та її колеги з клініки «Три kota» рятують знайдене мною кошенятко, якій ми дали ім'я Лисичка. Через людську недбалість маля отримало серйозну травму лапки і в п'ятницю саме Ірина виконала ампутацію.

Тепер маля щасливе, проходить реабілітацію. А потім ми шукатимемо для неї родину. (на момент виходу журналу Лисичка знайшла люблячу родину - автор). «Коти можуть абсолютно вільно себе почувати навіть с трьома лапками. Лисичка дуже лагідна та ніжна, вона швидко прогресує. Вже декілька разів їла після операції а потім заснула догори животиком», - розповідає Ірина. Це ветеринар, для якого життя тварини справді цінне – це відчувається з того, як вона розповідає про свою роботу. Ірина – ветеринар за покликанням. Гаражний розпродаж тривав до вечора. У парку багато перехожих, орієнтуючись за стрілками на асфальті, говорили «Скоріше, ходімо до котиків!». Завершився вечір виступом гурту TremTilo і підбиттям підсумків. Як розповіла мені Христина Бріллінг, хлопцям і дівчатам вдалося зібрати майже 8 тисч гривень.. Це прекрасний початок.

Дарина Сухоніс

«Спеціально для «Бористену»

РАЛЬФ ДАЛЛ - ДОБРИЙ ДРУГ УКРАЇНИ

Нашевиданняпоприйогокультурологічне спрямування завжди прагнуло долучатися до дієвих, корисних в широкому сенсі справ. В цьому липневому номері «Бористену» Ви знайдете розповідь про відкриття почесного консульства Бразилії в Дніпрі. Ідея та перші кроки втілення цього проекту в життя належать саме нашому виданню. А нині наш часопис прагне посприяти впровадженню американського способу господарювання в аграрному секторі на теренах України. Принаймні, ми сподіваємося що фермер з США Ральф Далл продовжить свою шляхетну справу підтримки українських агровиробників. Показово чимало з ініціатив «Бористену» народжуються завдяки Вашій підтримці, дорогі читачі. Так трапилося і з контактом з Ральфом Даллом. Нижче подане інтерв'ю стало

можливе завдяки нашому приятелю добродію Анатолію Валюху-Брантону з американського штату Каліфорнія. Він особисто приятелює з фермером з штату Огайо, як може заохочує його в підтримці сільськогосподарських виробників в Україні. Адже в 1989-1993 роках Ральф Далл провів багато часу в різних господарства України. В ході цих відвідин добродій американець щедро ділився своїм фермерським досвідом з українськими колегами, сприяв реформуванню аграрного сектору нашої країни. Нижче подане інтерв'ю було підготовлено з допомогою інтернет-листування. І мені залишається подякувати і пану Анатолію Валюху-Брантону, і пану Ральфу Даллу за організацію цього матеріалу.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор
щомісячника «Бористен»

Сухоніс: Шановний пане Далл, найперше дозвольте подякувати за згоду дати інтерв'ю журналу «Бористен». Для початку розкажіть, будь ласка, нам трохи про себе. Про вашу родину, Ваші уподобання, що любите робити у вільний час...

Далл: Мої батьки народилися в 1895 році. Вони придбали 170 акрів землі в 1919 році. І зорганізували на них те, що ми називаємо "домашня ферма". Саме на цій фермі я побачив світ у 1929 році. І по-сьогодні працюю на ній разом зі своєю родиною. Я був наймолодшим з двох дівчат та двох хлопчиків. Ми всі працювали на фермі як діти, але я була єдиною дитиною, яка залишилася на фермі до 20 років. Сестра і брат стали школярами. Я був відсутній на фермі один рік коледжу та три роки під час волонтерства у Церкві.

Ще під час навчання в середній школі я брав студії з сільського господарства, а також проводив практичні проекти з утримання худоби на нашій родинній фермі. Все це допомогли мати реальний досвід в аграрній сфері. Незважаючи на зайнятість на батьківській фермі я знаходив час для участі у бейсбольних, баскетбольних та футбольних командах. Бувало заготовляеш сіно з допомогою запряжених мулів, а потім незважаючи на втому поспішаеш на тренування. Ми з батьком разом працювали на "домашній фермі" протягом 50-х років минулого сторіччя.

Потім він продав мені ферму. Він разом з матір'ю пішов на пенсію у 65 років. Це стало можливо через державне соціальне забезпечення в США, котре забезпечувало належний рівень життя моїх батьків. Мої доволі скромні прибутки з ферми так само підтримували батьків матеріально. Вони жили на селі окремо та мали все необхідне для свого існування. Такий побут вони мали аж до самої смерті.

Незважаючи на те що наша родина не належала до багатих ми завжди були активні в соціальному житті. Протягом багатьох поколінь члени сімейства виявляли зацікавленість у місцевих та міжнародних програмах, таких як прийом біженців у часи Другої світової війни, В'єтнаму, Руанди та Центральної Америки. Також ми проводили обмін студентами з Японії та Німеччини. Протягом 20 років мій батько та я у межах програми організації «Heifer International» сприяли передачі кіз та молодих корів бідним сім'ям у нерозвинутих країнах. На загал ми з моєю дружиною Христиною відвідали 45 держав у рамках дружніх турів. До СРСР ми вперше потрапили у 1983 році. А потім відвідали дев'ять республік колишнього Радянського Союзу. Між іншим, пів-року провели на Західній Україні. На Івано-Франківщині вдруге ми побували в 1992 році. На той час нас відправили Міжнародний виконавчий сервісний корпус, який допоможе розпочати фермерський кооператив. Моя перша дружина і я db[jdfkb трьох синів і дочку. У 1976 році ми зорганізували власну родинну ферму, щоб полегшити передачу ферми (акцій) від покоління до покоління та отримати податкові переваги. Наприклад, вся медична страховка та інші медичні витрати сімей працівників сплачуються фермою і стають діловими витратами для зменшення податку на прибуток. Починаючи з 1976 року, робота з фермою та управління була надана моїми чотирьом дітям та мені. Сьогодні фермерське підприємство розширюється. Коли моя дочка народила п'яту дитину, вона стала домогосподаркою. Натомість її чоловік приєднався до нас на повний робочий день на фермі. Наша ферма зросла до 3400 акрів, оскільки ми поступово орендували або купували багато сусідніх господарств. Кооперативний банк у США видає фермерам гроші на придбання господарства. Він також надає гроші на операційні витрати. Відсоткова ставка в даний час складає 4 проценти. В даний час штатні працівники включають три моїх сина, зятя, вісім онуків, невістку та я. Є також три найнятих чоловіка на повний робочий день. Ми потребуємо додаткової робочої сили, бо 1500 акрів продукує великий врожай кукурудзу для гібридного насіння, а також маємо контракт з компанією Pioneer Seed Com-

pany та відповідною компанією штату Огайо. Також ми виробляємо 12 000 свиней щороку, вирощуємо велику рогату худобу. Також на наших полдях інші культури - соя і пшениця. Ми купуємо кукурудзу в сусідів, щоб годувати наших свиней протягом року. Вирощування кукурудзи на насіння є вигіднішим, ніж на корм. У моєму дитинстві в 30-х роках минулого століття типовою фермою була яка налічувала 80 гектарів землі, 6 молочних корів, 300 курей та 6 свиноматок. Зараз батькові з двома синами можна зазвичай обробити 2 000 акрів зернових. Але без вирощування худоби. Бо 6 свійських тварин вирощується на спеціалізованих фермах. Рослинництво ж все ще домінує на сімейних фермах. Вони найбільш ефективні через особистий інтерес і ризики пов'язані з погодними умовами.

Сухоніс: Чому Ви виявили інтерес саме до нашої країни у якості волонтера, і просто як особистість? Що Ви знали про нашу країну до особистого знайомства з нею? Як уявляли її життя в Україні...

Далл: У 1989 році, після багатьох поїздок СРСР з допомогою міжнародних громадських організацій ми вирішили відчутти справжнє життя в Радянському Союзі. Отже, Христина звернулася до людей яких ми знали в СРСР і попрохала надіслати запрошення. Радянське посольство у Вашингтоні запропонувало нам відвідати протягом півроку колгоспи в Україні. Неочікувано був телефонний дзвінок викладача англійської мови з села Маков Анатолія Кушніра. І хоча згідно паперів з радянської амбасади ми мали їхати в інше місце в Україні було прийнято рішення прибути на Івано – Франківщину. Христина багато місяців вивчала російську мову на курсі державного університету штату Огайо. Тому ми мали деяку впевненість.

Анатолій Кушнір зустрів нас у Києві і вже на машині відвіз до Макова.

Поки ми гостювали півроку на Івано-Франківщині у нашому господарстві в Огайо були два українці. "Толя" став нашим чудовим перекладачем та другом. Врешті-решт Анатолій Кушнір відвідав наш будинок у штаті Огайо в той час коли якраз зник Радянський Союз. А своє враження від тієї подорожі ми оформили в книзі "Радянський сміх, радянські сльози"; Пригода американської пари в українському селі ". Хоч заголовок" радянський "був вже трохи застарілим. Своєю книгою ми намагалися розповісти про відмінність України і Росії. Адже більшість американців уявляла Вашу країну лише як "хлібний кошик Росії"...

Сухоніс: На Вашу думку, яке ставлення пересічних американців до України та українців. Що домінує негатив чи позитив....

Далл: Однозначно позитивне ставлення України. Наприклад, українка Марсі Каптур була обрана в конгрес штату Огайо. Це, так би мовити, з прикладу моїх особистих спостережень. У нас є кілька хороших друзів з України. Американці шкодують, що Росія вчинила в Криму та Східній Україні...

Сухоніс: Що українці повинні створити для створення позитивного іміджу своєї країни у світі?

Далл: Вони вже мають такий імідж...

Сухоніс: Чому, на наш погляд, частина американського суспільства не вважає Росію агресором у війні з Україною ...Чи

знають деякі американці, що найбільшою загрозою миру та свободи є путінська Росія?

Далл: Американці, як правило, погано обізнані про Україну. Ті, хто має можливість замислитися над трагедією, котра нині відбувається в Україні розуміють що Росія / Путін - загарбник. На жаль, американці так само погано уявляють негативні впливи колоніальної політики Росії в Україні...

Сухоніс: Ви знаєте про різницю у менталітеті українців та росіян?

Далл: Ми знаємо що українці, особливо західні нині з страхом вимовляють "Росіяни йдуть" . Це та сама фраза, яку я чув від американців під час "холодної війни". Це викликало такі нерозумні війни як у В'єтнамі. І ще одне запам'яталося з огляду на Ваше запитання. Іноді, коли Христина говорила російською з українцями, вони не відповідали, хоча вони розуміли російську мову....

Сухоніс: - На вашу думку, чи може бути Росія демократичною країною? Аби вона не несла загрозу спокою в світі...

Далл: Росіяни, яких ми знаємо особисто цивілізовані люди . Я впевнений, що вони хотіли б більш демократичної Росії. Все можливе, коли зміни в суспільстві відбуваються в потрібному напрямку.

Останнім часом , як на мене, політика в Америці змістилася в неправильному напрямку, що викликає у нас серйозне занепокоєння. Ми знаємо, що Горбачов прагнув змінити в позитивному ключі Росію. І не був оцінений достатньою кількістю росіян. Ним більше захоплювалися американці. Між іншим, ми познайомилися з Горбачовим у США . Коли Христина почала говорити з ним російською мовою він був приємно здивований....

Сухоніс: - Чому росіяни завжди були агресорами. Чому ця країна століттями несла кров і сліз для інших народів ...

Далл: Ми не знаємо причини такого російського насильства. Сполучені Штати також мають криваву історію...

Сухоніс: Що спільного, а що відмінного, на Ваш погляд, між українцями та американцями...

Далл: В принципі, немає ніякої різниці в українській та американській природі.

Українська культура має деякі прояви кращі, ніж американська культура, і навпаки. Алкоголізму трохи більше в Україні. А між тим наркотики творять в Америці правдиву кризу. Ми з Христіною з великою теплотою згадуємо про Україну, про щирість Ваших людей...

Сухоніс: Як фермер що Ви могли сказати про своїх українських колег...

Далл: Деякі молоді українські фермери із захопленням сприймають такий вид діяльності: коли ти є власником, менеджером і працівником на сімейному господарстві. Український аграрій Віктор Паламарчук працював у нашій фермі в Огайо. Тоді він однозначно визнав, чому приватні ферми є більш ефективними, продуктивними та рентабельнішими, ніж величезні господарства, які не є самоврядні. Коли Віктор відправився додому і був призначений головою колгоспу, він намагався застосувати окремі алгоритми приватного фермерства. Але люди сформовані у колгоспі відкидають ризики приватного господарювання, навіть якщо можливості є більшими. Вони вже звикли до "безпеки" старої системи. Хоч якою мізерною ця «безпека» не була б. Наприклад, фермери Огайо прагнуть до скорочення витрат, оскільки вони витрачаються з їхніх кишень. На загал, виглядає один сільгоспрацівник штату Огайо виробляє таку ж кількість продукції, як декілька його колег в Україні. Та інформація яку я маю свідчить що радикально ситуація в аграрній сфері Вашої країни не поліпшилася. Я чув, що багато хто з тих самих людей продовжують визначати аграрну політику країни. Хоча вона вже не знаходиться під центральним контролем...

Сухоніс: Сільське господарство сенс Вашого життя, і це значний чинник світової політики. Ви розглядали, принаймні, для себе цей взаємозв'язок...

Далл: Я іноді намагався знайти причини, чому США мали великий експорт сільськогосподарської продукції, а Радянський

Союз мав великий імпорт. Це було на загал позитивним для нас. Але коли США заборонили продавати зерно в СРСР, щоб покарати його за вторгнення в Афганістан, у нас був такий надлишок зерна, що продовольчий ринок впав, через що деякі фермери збанкрутували. Однак, іронія полягає в тому, що наш уряд не навчився на помилках СРСР, тому ми вторглися в Афганістан у 2001 році...

Сухоніс: Чи зможе Україна стати успішною аграрною державою...

Далл: Так, якщо зміни в господарюванні стануть безповоротними, а таланти працівників можуть бути використані сповна. Я заохочую це зробити! І дотримуюся тієї думки, що якщо власник, менеджер та працівник є однією і тією ж людиною на фермі, то є більший шанс на успіх. Молоді селяни зможуть зробити набагато більше та отримати насолоду від своєї роботи, коли будуть повністю самостійні...

Сухоніс: Що заважає розвитку аграрного бізнесу в Україні?

Далл: Корупція, брак вільного підприємництва та відсутність справжньої демократії. Необхідні додаткові освітні можливості для сільськогосподарських виробників...

Сухоніс: - Крім аграрного бізнесу, в якій сфері може бути співпраця України та Америки?

Далл: Широкий, приятний обмін досвідом між громадянами США і громадянами України буде корисним для усіх. А ще телепрограми про життя в обох країнах допоможе нам краще зрозуміти одне одного..

Сухоніс: Дуже дякую за нашу розмову. Щастя Вам і Добра!

Далл: І Вам всього найкращого! А так само успіхів в діяльності Вашого журналу «Бористен»...

Переклад з англійської мови.

Вплив монокультуризації на агроландшафти Дніпропетровської області

Розглянуто екодеструктивний вплив аграрного виробництва на стан агроландшафтів Дніпропетровської області та шляхи покращення родючості орних земель регіону в процесі їх використання.

Ключові слова: агроландшафт, монокультуризація, деградація сільськогосподарських угідь, родючість, соняшник.

Постановка проблеми. За підсумками 2016 року українські аграрії зібрали рекордний урожай зернових. За оцінками Міністерства аграрної політики та продовольства України його обсяг становить 64,2 млн. т, що на 4 млн. т більше, ніж в 2015 р. У поточному 2017 р. прогнозується оновлення минулорічних показників на бік збільшення. Все це свідчить про те, що аграрна галузь України залишається однією з привабливих галузей економіки держави.

Але, незважаючи на достатньо позитивні економічні показники (Україна є світовим лідером з виробництва соняшнику, входить до трійки світових лідерів з виробництва ячменю, займає третє місце в світі з експорту кукурудзи та ріпаку, шосте місце в світі за експортом пшениці та ін.), сучасна система аграрного виробництва в Україні залишається неефективною, а ті чи інші «досягнення» все частіше стають наслідком агресивного використання земель, ігнорування агрокультури, комерціалізації та монокультуризації, які мають на меті одержання прибутків у короткостроковому періоді шляхом виснаження ґрунтової родючості, без урахування масштабності затрат на її відновлення. Ця система стала результатом пристосування сільськогосподарської галузі до реальних умов функціонування квазіринкової економіки України у ході несистемних реформ. Як наслідок, у сфері землекористування вже більше двох десятиліть відбуваються масштабні негативні процеси – масово порушуються науково обґрунтовані системи землеробства, а нераціональне і виснажливе використання ґрунтів спричиняє їх масштабну деградацію. Тому проблема природовідтворення агроландшафтів та зменшення деструктивного впливу аграрного виробництва на навколишнє середовище стає однією з найактуальніших тем для дослідників на сучасному етапі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема використання земельних ресурсів відповідно до умов сталого розвитку є предметом дослідження широкого кола вчених. Підвищення ефективності управління земельними ресурсами, що пов'язується із забезпеченням сталого землекористування, розглядалася такими зарубіжними дослідниками як, зокрема, К. Хервегом, К. Стейнером, Дж. Слаатсом. Серед українських вчених дослідження організаційно-економічних та інституціональних механізмів забезпечення ефективного використання земельних ресурсів, що певним чином охоплюють завдання формування агроландшафтів та

їх територіальної структури, присвячено праці В. Голяна, Д. Добряка, Б. Данилишина, В. Кривої, В. Некоса, Л. Новаковського, А. Третяка, М. Хвесика та інших. Дослідники у своїх роботах відзначають, що майже на всій території України склалась екологічна ситуація, яка характеризується як критична з погляду надмірного антропогенного навантаження на навколишнє середовище. Для виходу з кризового стану землеробства, сучасні науковці пропонують заходи, що передбачають зниження розораності території, оптимізацію до науково обґрунтованого рівня співвідношення земельних угідь та інші заходи, спрямовані на підвищення рівня екологічної стабільності території. Але, незважаючи на значну кількість досліджень з даної проблеми, питання забезпечення збалансованого землекористування залишається недостатньо вивченим і потребує подальших наукових досліджень, у тому числі під час обґрунтування питань територіальної організації агроландшафтів.

Формування мети та завдань статті. Основною метою нашого наукового дослідження є аналіз впливу монокультуризації на розвиток структурних елементів екомережі та стан агроландшафту Дніпропетровської області. Виклад основного матеріалу. Досвід взаємодії суспільства і природи показує, що незнання або ігнорування їхньої єдності призводить до серйозних прорахунків у використанні природних ресурсів, до їх різкого погіршення (виснаження, вичерпання), донегативного впливу зміненої природи на суспільство. Виснаження природних ресурсів – це погіршення їх якісних характеристик у результаті їх експлуатації. Яскравим прикладом подібного виснаження природних ресурсів виступає нераціональне використання сільськогосподарських угідь у галузях рослинництва, яке призводить до суттєвого екодеструктивного впливу на навколишнє середовище та формування рекреаційних лісопольових агроландшафтів. Агроландшафт за визначенням С. Булигіна – антропогенно-природна, інтегрована природно-виробнича територіальна система, що пристосована до науково обґрунтованого, екологічно раціонального й економічно ефективного ведення сільськогосподарського виробництва, забезпечує збереження та розвиток його природних основ і типів основ колишнього ландшафту, які збереглися, не суперечить охороні довкілля, підтриманню організованої біосфери [1]. Така система передбачає адаптацію форм організації і способів використання земель до їх чисельного різноманіття, а також організацію диференційованого використання земель, тобто збалансоване використання кожної земельної ділянки під відповідний вид угідь, систему сівозмін і культур з урахуванням ландшафтоутворюючих і ресурсо-відновлюючих факторів. Забезпечення ефективного

управління земельними ресурсами слід розглядати в рамках ширшого процесу трансформації ландшафтів (зміни структури земельного фонду) та його негативних наслідків. У свою чергу під трансформацією ландшафтів слід розуміти набуття природними, антропогенними та природно-антропогенними ландшафтами нових або втрату попередніх властивостей під впливом внутрішніх та зовнішніх чинників. Кількісна трансформація ландшафтів може передбачати зовнішні та внутрішні зміни співвідношення антропогенних і природних ландшафтів або окремих їх елементів. Якісна трансформація ландшафтів передбачає перетворення хіміко-біологічних та фізичних характеристик елементів ландшафтів [2].

Основними факторами трансформації ландшафтів виступають фундаментальні, соціальні та природничі процеси, які включають в себе політичні, економічні, культурні та технологічні фактори. Це процеси урбанізації, інтенсифікації сільськогосподарського виробництва, зростання площ необроблюваних земель, процеси заліснення, експансія ринку, лібералізація/централізація ринкової політики, землекористування на принципах «зеленої» економіки, розширення природоохоронних територій, розвиток використання поновлюваних джерел енергії. Разом з цими факторами суттєвий вплив на трансформацію агроландшафтів у сучасному сільськогосподарському виробництві України здійснюють нехтування екологічних норм і вимог. Корпоративні та індивідуальні господарства не дотримуються вимог сівозміни. Структура аграрного виробництва деформована на користь рослинницької продукції орієнтованої на експорт, що, в свою чергу, призводить до обмеженого виробництва тваринницької продукції. Нераціональне і виснажливе використання сільськогосподарських угідь, орієнтація на кон'юнктуру зовнішніх ринків, антропогенна перевантаженість територій створюють сьогодні реальну загрозу ресурсно-екологічній безпеці розвитку аграрного сектору. Останнім часом багато науковців та експертів з розвитку агропромислового комплексу України, визнають монокультуризацію як одну з головних проблем, які негативно впливають на природовідтворення агроландшафтів. Монокультуризація – це процес переходу сільськогосподарських корпорацій та індивідуальних (фермерських) господарств на вирощування однієї або одного виду сільськогосподарських культур. При цьому, монокультурою вважається або єдина сільськогосподарська культура, оброблювана в господарстві, або тривале безперервне вирощування рослин одного виду на одній і тій же ділянці без дотримання сівозміни. Для прикладу наведемо неблагополучну ситуацію з вирощування соняшнику – особливо виснажливої для ґрунту культури, яка сьогодні є дуже прибутковою, що переважає усі раціональні екологічні вимоги. За нормативної частки соняшнику у посівній площі на рівні 6,5-10,5%, він фактично займає у посівах усіх категорій

господарств 17,8%, сільськогосподарських підприємств – 20,4%, а в основній зоні його вирощування – Степовій – до 30,8% (тобто перевищує верхню межу відповідного нормативу у 3 рази). Перевищування нормативних значень спостерігається і в інших природно-сільськогосподарських зонах, що становить загрозу необоротної деградації значних площ сільськогосподарських угідь і вимушеного виведення їх із сільськогосподарського обороту [3, с. 48]. Україна з року в рік нарощує обороти соняшникової олії та географію її експорту. Саме в нашій країні вирощується майже третина загального світового обсягу соняшника – 32%. У зв'язку з тим, що природо-кліматичні умови нашої країни дозволяють вирощувати соняшник майже по всій її території, у період з 2010 по 2016 рр. площі посівів цієї культури в Україні збільшилися з 2,5 до 6 млн. га. Також останніми роками спостерігається підвищення врожайності в середньому з 0,9 до 2,2 т/га. Обсяги виробництва соняшникової олії в останні 6 років втричі перевищують показники 2000-2002 рр. За даними асоціації «Укролія» виробництво цього продукту у грудні 2016 р. досягло рекордної позначки майже у 560 тис. т, а її експорт минулого року становив 4,8 млн. т, що на 123% вище показника 2015 р. При цьому частка олійно-жирової продукції в експорті продукції українського агропромислового комплексу займає 30%, а в експорті продукції харчової промисловості – цілих 70%. Попит на олію на сьогоднішній день формується в основному країнами Євросоюзу і у найближчому майбутньому очікується його підвищення у зв'язку із запровадженням обов'язкового маркування продуктів із зазначенням джерела олії. Для виробників соняшнику в Україні це унікальна можливість одержати додатковий прибуток із кожного гектара без додаткових витрат. Зростання в аграрному секторі, що відбувається завдяки концентрації землекористування, інтенсифікації сільськогосподарського виробництва та нарощенню його експортного потенціалу, трактується в Україні як безпечно позитивний процес, що сприяє виходу України з кризи.

Однак, при цьому ігнорується суперечливість отриманих результатів, серйозні деформації й негативні тенденції розвитку аграрного сектору, що формувався упродовж останніх двох десятиліть. Як вже було зазначено, збільшення обсягів валового вираобництва досягається за рахунок окремих видів продукції – комерційно привабливих, але землевиснажливих (це, у першу чергу, соняшник, ріпак, а з зернових – пшениця та ячмінь). Це стало причиною того, що сучасний стан багатьох агроландшафтних типів навколишнього середовища не відповідає еколого-економічній моделі збалансованого розвитку в землекористуванні.

Розглянемо цю проблему на прикладі агроландшафтів Дніпропетровської області. На думку багатьох дослідників, на Дніпропетровщині проблема нераціонального використання сільськогосподарських угідь у галузях рослинництва постає дуже гостро. У сферу господарської діяльності сільськогосподарських підприємств та господарств населення регіону залучено земель загальною площею 3192,3 тис. га, але внаслідок їх діяльності в області сформовані несприятливі і нестійкі агроландшафти з надто високим рівнем сільськогосподарського освоєння території та залучення земель до інтенсивного обробітку [4, с.16].

Катастрофічне падіння сільськогосподарського виробництва протягом 1990-х років вдалося припинити лише у 1999 р. завдяки проведенню аграрної реформи, але її запровадження зупинило лише скорочення виробництва рослинництва. При цьому відбулося зростання виробництва лише у корпоративному секторі виробництва. У цьому секторі після 2004 р. відбувається великомасштабна концентрація землекористування, яка виявляється як у нарощуванні площ орендованих земель, так і створенні швидкими темпами нових агрохолдингів та інтегрованих структур, до складу яких входять не лише аграрні формування, а також переробні підприємства, елеватори, транспортні і торгівельні організації, наукові установи тощо. Земельні масиви таких структур досягають десятків і сотень тисяч гектарів, ними монополізуються вигоди від міжнародної торгівлі сільськогосподарською продукцією та продовольством.

Але, разом з цим, виробництво продукції рослинництва підприємствами регіону призвело до нераціональної та економічно незбалансованої структури посівів в області. Значна комерціалізація землеробства з переходом до ринкових відносин за відсутності дійового контролю з боку держави призвело до хижацького ставлення до землі, надто виснажливого землеробства, еколого-небезпечного вичерпання природної родючості.

Негативним наслідком порушення стійкості територіальних екосистем й агроландшафтів є деградація та виснаження сільськогосподарських земель. Площа еродованих земель за останні 23 роки зростає в 1,5 рази і досягла майже третини загальної площі ріллі; зниження їх природної родючості – дефіцит гумусу

зріс до 50 %; посилено забруднення ґрунтів і водних ресурсів шкідливими речовинами. Сільськогосподарські землі перебувають у критичному стані, їх якість погіршується. За характеристиками, які впливають на родючість ґрунтів, 26 % сільськогосподарських угідь – кислі, 7 % – солонцюваті та з солонцевими комплексами, 4 % – засолені, 8,5 % – перезволожені і заболочені; 4 % піддані вітровій ерозії. З продуктами ерозії виносяться гумус і мінеральні речовини, які є чинниками формування природної родючості ґрунтів. За результатами агрохімічної паспортизації земель сільськогосподарського призначення, протягом останніх 20 років (1986 – 2005 рр.) вміст гумусу зменшився на 0,5% [5] (з приблизно 3,7 до 3,2%). У разі продовження інтенсивного ведення сільського господарства і відсутності заходів щодо поповнення запасів гумусу його вміст, а відповідно, і родючість ґрунтів знижуватимуться, і відбуватиметься їх виснаження. При збереженні сучасного впливу головних факторів дегуміфікації (ерозії, підтоплення, глобальної зміни клімату тощо) критичні значення рівня родючості (2 – 2,2%) можуть бути досягнуті, за оцінками фахівців, уже у 2030 – 2045 рр., а в окремих регіонах – і раніше [6, с. 14 – 15]. Важливо мати на увазі, що для компенсації 0,5-процентного зменшення вмісту гумусу, яке відбулося за останні 20 років, знадобиться 125–150 років за умов належної сільськогосподарської практики (тобто 3–4 наступних покоління відшкодуватимуть нинішні втрати гумусу, допущені внаслідок нераціонального, споживацького використання землі). Протягом останніх років баланс гумусу у ґрунтах залишається гостродефіцитним і коливається у межах 0,4–0,8 т/га [7].

Активізацію деградації сільськогосподарських земель значною мірою зумовлює відсутність дійової системи контролю за їх використанням і відповідальності за погіршення якісних параметрів ґрунтів. Практично відсутні підйоми впливу – зокрема, економічні санкції щодо землевласників і землекористувачів. Це дозволяло господарюючим суб'єктам тривалий час нехтувати вимогами агрокультури та агроекологічної придатності земель для вирощування певних сільськогосподарських культур, не дотримуватися науково обґрунтованих сівозмін і технологій обробітку ґрунту, ігнорувати основний закон землеробства щодо повернення у ґрунт поживних речовин, вивнесених з нього з урожаєм, тощо.

Особливо стрімко розширилися посіви зернових та технічних культур, а саме, ріпаку порівняно з 1990 р. – у 58 разів, озимого ячменю – у 10,7 рази, сояшнику – у 2,5 рази, сої – у понад 1,6 разів. У 2011 р. сояшник займав найбільшу частку в структурі загальної посівної площі, вона сягала 26,0 %, тоді як раціональною є норма приблизно на рівні 10 % (це означає, що сояшник можна повертати на те ж саме поле тільки на 8-10-й рік). Очевидним є те, що розширення площ комерційно привабливих культур відбулося переважно за рахунок скорочення посівних площі під цукрові буряки, картоплю і овоче-баштанні культури, їх розміри зменшилися у 9,1 та 10,7 рази відповідно. У 2011 р. сояшник було посіяно на площі 490,7 тис. га, що складало 26,6 % від загального обсягу посівів, а у 1990 р., коли структура посівів жорстко відслідковувалася адміністраціями всіх рівнів, сояшник вирощувався на площі 194 тис. га, що відповідало нормі і складало 9,9 % від загальної посівної площі. Великі сільськогосподарські підприємства зазвичай ведуть високоінтенсивне й високо механізоване виробництво, для них характерні: монокультура, досить високий рівень агрохімізації [4, с. 20]. Принаймні в них чотири комерційні культури – пшениця, ячмінь, сояшник і ріпак становили майже 63,0 % у структурі посівів, що у 1,5 рази більше, ніж у господарствах населення. Аналізуючи зміни частки посівних площ зернових та технічних у загальній площі посівів, можна констатувати, що спеціалізація виробництва у сільськогосподарських підприємствах змінилась концентрацією виробництва комерційних культур, що веде до монокультуризації і виснаження ґрунтів. Названі вище комерційні культури займають 86 – 98 % у структурі посівів сільськогосподарських підприємств під урожай 2011 р. майже в усіх районах Дніпропетровської області, за виключенням Межівського району (61,2 %).

У законодавчо-правовому полі визначено зобов'язання і відповідальність землевласників і землекористувачів за правопорушення у сфері використання і охорони земель. Відповідно до Земельного кодексу України, власники земельних ділянок і землекористувачі не можуть погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі; втрати від погіршення якості угідь

внаслідок негативного впливу, спричиненого діяльністю громадян, юридичних осіб, органів місцевого самоврядування або держави, підлягають відшкодуванню. Закон України "Про охорону земель" № 962 від 19 червня 2003 р. зобов'язує проводити господарську діяльність на земельних ділянках способами, які не справляють шкідливого впливу на стан земель і родючість ґрунтів. Згідно із Законом України "Про державний контроль за використанням та охороною земель" № 963 від 19 червня 2003 р., псування земель як вид правопорушення, крім іншого, стосується порушення родючого шару ґрунту, невиконання вимог встановленого режиму використання земель, а також використання земель у спосіб, який погіршує їх природну родючість. За Кодексом України про адміністративні правопорушення, псування сільськогосподарських та інших земель, невжиття заходів щодо боротьби з бур'янами тягнуть за собою накладання штрафів на громадян розмірів від 20 до 80 неоподатковуваних мінімумів доходів, а на посадових осіб і громадян – суб'єктів підприємницької діяльності – відповідно, від 50 до 100.

Безперечно, реабілітація сільськогосподарських земель вимагає реалізації комплексних методів – адаптивної ландшафтної системи землеробства, ресурсозберігаючих технологій, органічного землеробства тощо. Проте це не применшує важливість масштабної реалізації простих і дешевих заходів щодо відновлення родючості орних земель. Це й удосконалення фінансово-економічного інструментарію шляхом введення оптимальних екологічних зборів та платежів за використання природних ресурсів і за забруднення навколишнього середовища, штрафів за правопорушення, позовів про відшкодування збитків, заподіяних порушеннями природоохоронного законодавства, й введення системи пільг щодо сплати зборів за забруднення. Це й звільнення землевласника від податку на землю у разі консервації паю. Це й боротьба з ерозією ґрунтів та здешевлення витрат на тваринництво. Це й підтримка програм консервації деградованих малопродуктивних сільськогосподарських земель з подальшим їх залуженням та залісненням.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Монокультуризація сільського господарства сьогодні стає однією з головних загроз збереження природних та природно-антропогенних агроландшафтів як України, так й Дніпропетровщини. Для боротьби з цим явищем повинні використовуватися такі основні принципи агроландшафтного упорядкування території як: еколого-ландшафтне зонування сільськогосподарської території на основі екологічно збалансованого використання кожної земельної ділянки під відповідний вид угідь; формування системи сівозмін культур, визначення оптимального складу і співвідношення сільськогосподарських угідь на основі дотримання принципу стійкості екосистем; нормування техногенного навантаження, запровадження короткоротаційних динамічних сівозмін; збереження екологічної рівноваги. Еколого-економічна реабілітація земель як процес відтворення ґрунтового потенціалу і втрачених властивостей сільськогосподарських земель – це комплекс заходів інституціонального, організаційного та технологічного характеру. Тим часом обов'язковою складовою такого комплексу мають стати дійові економічні підйоми – економічні санкції та стимули для землевласників і землекористувачів, які б гарантували раціональне і екологічно безпечне використання українських земель, збереження їх у якнайкращому стані для нащадків.

О.В. Зайцев

Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

Література:

1. Булигін С.Ю. Агроландшафт; системний підхід до його оптимізації: теоретичний аспект / С.Ю. Булигін, В.О. Белоліпський, М.Є. Булигіна // Вісник аграрної науки. – 2013. – №8. – С.43-48.
2. Третьяк А.М. Методичні рекомендації оцінки екологічної стабільності агроландшафтів та сільськогосподарського землекористування / А.М. Третьяк, Р.А. Третьяк, М.І. Шквар. – К. Інститут землеробства УААН, 2001. – 15 с.
3. Попова О.Л. Оцінка сучасних збитків і розміру відшкодування за погіршення якості сільськогосподарських земель / О.Л. Попова // Економіка України. – 2013. – №3(616). – 47-56.
4. Кобець А.С. Природовідтворення агроландшафтів та зменшення екодеструктивного впливу аграрного виробництва Дніпропетровської області на навколишнє середовище / А.С. Кобець, Ю.І. Грицан, Л.І. Катан. – Екологія і природокористування. – 2013. – Випуск 17. – С. 16-28.
5. Про стан родючості ґрунтів України : нац. доповідь. – К. : Мінагрополітики України, Центрдержродючість та інші, 2010. – С. 14 – 16.
6. Яковлев Є.О., Скалецький Ю.М., Іванюта С.П., Якушенко Л.М. Оцінка регіональних екологоресурсних та екологотехногенних загроз національній безпеці України. – К. : НІСД, 2011.
7. Греков В.О., Дацько Л.В. Особливості проведення агрохімічної паспортизації земель сільськогосподарського призначення: 2011. – Науковий збірник ДНТЦОРГ. – Випуск 7

«Спеціально для «Бористену»

СОЦІОПАТІЯ, ШИЗОФРЕНІЯ, МАНІЯ ВЕЛИЧІ І ПЕДОФІЛІЯ: УСЕ, ЩО ВІДОМО ПРО ДІАГНОЗИ ПУТІНА

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО,
Герой України, заступник голови
«Спілки офіцерів України»

За висновками експертів Західної Європи у галузі психології, психіатрії, фізіології і фізіономістики, президент Росії Володимир Путін удитинстві зазнав важкої психічної травми в результаті постійних моральних принижень, насильницьких знущань через його фізичну слабкість і «карликовий» зріст (що, у свою чергу, призвело до появи і розвитку синдрому Наполеона) та відсутність батьківської уваги і тепла через зайнятість на роботі (виховувала вулиця). У Вищій школі КДБ, де навчався Путін, його за маленький зріст (162 см) кликали «недопалком», що дуже його пригнічувало. Соціопат-шизофренік Усе це, на думку фахівців, сформувало в Путіна риси активного соціопата (різновид психопата з патологічною поведінкою), який не має системи цінностей, а до людського життя ставиться з повною зневагою, навіть з огидою і зятятим цинізмом. Свою потребу Путін прагне задовольнити за будь-яку ціну, хай навіть для досягнення своєї мети йому доведеться «піти по трупах», не визнаючи жодних законів. При цьому Путін абсолютно не відчуває почуття каяття або провини за свої вчинки, оскільки в нього відсутня совість. Будь-який же докір із боку, будь-яка вказівка на помилковість дій Путіна, будь-яка критика чи засудження його дій — і Путін «вибухає», впадаючи в стан нестримної агресії, злості і гніву, оскільки вважає, що на карту поставлено його виживання. Це змушує Путіна діяти напролом, як божевільного (недарма західні політики називають Путіна

«божевільний із ядерною кнопкою»). І чим далі прогресує це захворювання у Путіна, тим твердіше він переконується, що чинить правильно. Путін усе частіше перебуває з оточуючими в стані непримиренної війни і все частіше в нього виникає агресивний стан. Путін позбавлений внутрішніх і зовнішніх гальм, але вміє надягати маску добродетельності. Історія знає безліч осіб, які відносяться, як і Путін, до категорії соціопата. Наприклад, тирані Гітлер, Сталін, Калігула, Нерон, серійні вбивці Чикатило, Джон Вейн Гейсі, Джеффі Дамер. Для злочинця-соціопата жертва — це не людина в загальноприйнятому розумінні, а механізм, засіб задоволення його потреби — сексуальної, матеріальної, самоствердження, отримання абсолютної влади. За висновками спеціалістів, Путін має всі ознаки втрати почуття реальності, що може призвести до його непередбачуваних, украй небезпечних вчинків. У Путіна все яскравіше проявляються ознаки синдрому *hubris syndrome* — гіпертрофоване самолюбство, пов'язане з тим, що Путін довгий час має абсолютну владу, а також явні ознаки психічно хворого диктатора, з садистськими розладами здоров'я. На думку фахівців, Путіна вже не можна вилікувати від цієї хвороби, оскільки він має патологічну жаждою влади і грошей та постійне почуття страху за своє життя на межі тваринного інстинкту самозбереження (що змусило Путіна, як Гітлера і Сталіна, мати кількох двійників). Російські світила в галузі психіатрії і психології (яких я знаю ще з радянських часів по роботі) підтверджують діагноз західних колег і доповнюють його тим, що в поведінці Путіна вже є всі ознаки шизофренії, які проявляються у:

- 1) «нестандартних, дивних формах мислення і проведення «своєрідних» логічних ланцюжків під час прийняття того чи іншого рішення»;
- 2) «змінах колірних пристрастей»;
- 3) «частій зміні настрою: сміх, сльози, гнів і злість та крики на підлеглих»;
- 4) «маячних ідей»;
- 5) «підвищеній підозрілості»;
- 6) «манії переслідування і страху смерті».

На думку психіатрів, у Путіна яскраво проявляються дві форми шизофренії: 1) депресивно-параноїдальна (постійні відчуття тривоги й очікування поганих звісток або подій); 2) циркулярна (Путін надто виділяє себе над оточуючими, підкреслює свою винятковість та унікальність, що вже є причиною появи маячних ідей і конфліктних ситуацій не лише зі своїм оточенням і підлеглими, а й на міжнародному рівні — розв'язання воєн). На моє запитання, чому вони не оприлюднюють свої медичні висновки щодо

психологічного і психічного стану Путіна, щоб усунути його з поста президента за станом здоров'я, адже його поведінка може призвести до ще трагічніших наслідків, ніж війна в Грузії, Україні, Сирії, відповідь була одна: боїмося за своє життя і життя рідних. Багато з тих, хто знав про психічні вади Путіна і його злочини, — мертві. Після обрання Путіна втретє президентом Росії колишній президент СРСР Михайло Горбачов відзначив такі його риси характеру: «мстивість, злопам'ятство, образливість», що, на думку Горбачова, є недопустимо для політика, який обіймає такий високий пост. Шведське прислів'я говорить: «Коли Бог хоче покарати народ, то відбирає розум у короля». За висновками експертів, Путін має також явні ознаки педофіла. Колеги Путіна з КДБ підполковник Олександр Литвиненко, полковник Сергій Третьяков, заступник директора ФСБ, генерал-полковник Анатолій Трофімов, які знали, що Путін — педофіл, бачили оперативні відео-зйомки (зберігалися в архіві ФСБ до призначення Путіна її директором у 1998 році), де він займається педофілією з хлопчиками, і обговорювали це у своєму колі або оприлюднили цю інформацію (журналіст Артем Боровик), були вбиті. Спеціалісти зазначають, що Путін усе життя бореться зі своїм почуттям неповноцінності, демонструючи постійно, що він сильний, що він домінуючий «альфа-самець». Вважає себе посланцем небес — месія-рятівник православ'я і русского міра.

Манія величі

Експерти відзначають у Путіна явні ознаки манії величі. Щорічно шамани, чаклуни і церковники проводять на сакральних місцях відповідні ритуали, щоб возвести Путіна в сан «Вселенського Володимира Великого — Володаря Світу». У Росії Путіна представляють як захисника «ісконно російських цінностей», яким протиставляють «загниваючий Захід». Процвітаючи Америка та Європа давно поставлені у приклад росіянам як вороги. Політичне керівництво Росії вихваляє російське православ'я, а церква і її поводитир Кирило вихваляють Путіна і виправдовують війну в Грузії, Україні, Сирії. Як у байці Крилова: «За что же, не боясь греха, Кукушка хвалит Петуха? За то, что хвалит он Кукушку». Будуються нові храми, золотяться бані. Путін, Медведев і члени уряду присутні на всіх великих храмових службах, патріарх і президент — бізнес-партнери, злочинці-мільярдери. Церква і держава в Росії — злочинна, політично-релігійна мафіозна терористична організація, яка промиває мозок росіянам, одурманюючи їх божевільними ідеями «русского міра», «триєдиної Русі», «третього Риму», «Святої Русі». Російська держава і церква виховують справжніх шовіністів — російських фашистів. У листопаді 2010 року колишній заступник голови уряду РФ Михайло

Detail of Satan from The Last Judgement by Jacopo da Bologna 1350

Полторанін під час презентації книжки «Влада у тротиловому еквіваленті», зазначив: «Росія — це єврейський олігархат на чолі з дуетом Путін — Медведев, яких олігархи привели до влади». У березні 2014 року Полторанін заявив: «Росія йде до фашизму». З екранів телевізорів, як потік водоспаду, ллється: «Великая Росія», «встанемо з колін», «повернемо ісконно русские землі», «ні п'яді не віддамо», «захистимо російську мову», «Росія там, де звучить російська мова». І знову — військові паради, танки, літаки, ракети, як у нинішнього диктатора КНДР Кім Чен Ін та свого часу у Сталіна і Гітлера. Водночас у Росії створюється культ особистості Путіна (як Сталіна) — Путін у танку; за штурвалом винищувача СУ-27 у Чечні; на підводному човні «Новомосковськ» і крейсери «Петро Великий» у Баренцовому морі; за штурвалом літака-амфібії під час гасіння пожежі в Рязанській області; за штурвалом військово-транспортного літака; спускається у батискафі на дно озера Байкал; на лижах у горах; за кермом автомобіля «Лада» під час автопробігу Чита — Владивосток; за кермом комбайна в полі; на мотоциклі серед байкерів; на дельта-плані; верхом на коні з оголеним торсом; лікує тигрицю; серед дельфінів; в обнімку з котом, собакою, козою, малим леопардом, оленями, зі снайперською гвинтівкою оголений по пояс; на татамі як дзюдоїст; грає в хокей, співає на шоу. І нарешті — монах цілує руку Путіна у монастирі. Фото і відео Путіна в різних амплуа масово тиражуються по телебаченню, в пресі, в настінних і кишенькових календарях, в інтернеті. Російський народ в екстазі від такого Путіна, як німці при Гітлері, китайці при Мао Цзедуні або радянські люди при Сталіні! Путіну вдалося шляхом одурманення і брехні переконати населення, що він єдиний «рятівник Росії». Проте Путін не врахував однієї обставини — світ перестав бути закритим, з'явився інтернет, стало доступним супутникове телебачення і міжнародні ЗМІ. Радянський Союз був закритий залізною завісою, всередині було всемогутнє КДБ, служачою якого був і Путін, — можна було безкарно ловити, саджати, відправляти в табори, в'язниці, «психушки», а найбільш неугодних режиму — таємно знищувати. Кадебісту Путіну незатишно в сучасних умовах, він так не звик. Російська брехня і пропаганда — потворне повторення Радянського Союзу. Вони поховали СРСР, поховують і Росію — останню імперію зла.

«У Путіна ввійшов Сатана»

У вересні 2014 року Патріарх Київський і всієї України-Русі Філарет заявив: «Серед правителів світу цього, які за фактом хрещення належать до Православної церкви, виявився справжній новий Каїн — не по імені, але по справах — Путін. Справи ці свідчать, щоб цей правитель, як і перший в історії братовбивця Каїн, підпав під дію Сатани. Путін говорить відверту і явну неправду: організовуючи та засилаючи в нашу державу вбивць-найманців — каже про «внутрішній конфлікт», до якого він нібито не причетний; направляючи в Україну підлеглі йому війська — всюди публічно заявляє, що цих військ немає. В той час, коли в Україні загиблих воїнів, захисників Вітчизни, ховають як героїв — загиблих на Донбасі воїнів його країни ховають таємно, ретельно приховуючи правду про обставини їхньої смерті (російське народне: «Россия — это такая страна, где солдат хоронят тайно и со стыдом, а европейский сыр — демонстративно и с гордостью». — Авт.). Путін називає себе братом для українського народу, але насправді він за ділами своїми істинно став новим Каїном, проливаючи братню кров та брехнею обплутуючи весь світ. У Путіна, як в Іуди Іскаріота, ввійшов Сатана, але кінець сили його — близький». У березні 2009 року Путін відвідав Православну гімназію у Тольятті і передав їй у дар Іверську Ікону Божої Матері XVIII століття. Передаючи ікону, Путін перехрестився лівою рукою. Цензура телевізійного каналу ФСБ «Звезда» не помітила це і пропустила сюжет в ефір. Російські спеціалісти у сфері теології і Богослов'я відзначають, що хрещення лівою рукою є ознакою сатанізму, яка в Путіна проявилася на підсвідомому рівні. Саме враз пригадати, що майже двісті років тому один із найшанованіших у православ'ї святих, Преподобний і Богоносний Серафим Саровський Чудотворець своїм пророцтвом попереджав Росію: «Серед слов'ян російських народиться істинний Антихрист — Бісолюд. Антихрист народиться у Росії, між Петербургом і Москвою, в середині XX століття. Коли прийде Антихрист, йому на землі скрізь доступ буде... Але Київська церква захистить вас, і істинному православ'ю нічого не зможе зробити Антихрист». Антихрист — людина, яка видає себе за Месію (Мф. 24:4), але має злу сутність (2.Фес.2:8). У Святому Писанні сказано: Антихрист — посланник Сатани, буде переможений (2.Фес.2:8). осійська церква — «пристанище демонів» і «служителька Антихриста» Російська православна церква, очолювана патріархом Кирилом, оголосила Україні «Священну війну», а окупацію частини території України назвала «Хрестовим походом православ'я» і благословила Путіна на воєнну агресію проти України і війну в Сирії. У травні 2015 року Президент Петро Порошенко під час урочистого засідання Верховної Ради

зачитував імена Героїв України, половина з яких загинула в боротьбі проти російської агресії. Щоб вшанувати хвилиною мовчання загиблих Героїв, піднялися всі присутні в парламенті представники церков і конфесій і навіть іноземці. Лише священики УПЦ МП на чолі з Онуфрієм демонстративно не встали. Представники УПЦ МП у Криму і на Донбасі відкрито підтримують російську агресію, брали активну участь у проведенні референдумів та проголошенні так званих «ЛНР» і «ДНР» і приєднанні Криму до РФ, закликали парафіян брати в руки зброю і вбивати українців, благословили ватажків терористичних організацій «ЛНР» і «ДНР» на війну проти України, надавали бойовикам пристановище в культових і храмових приміщеннях, переховували в храмах і церквах зброю. Навіть Святогірську Лавру використовували як базу для російських диверсійних груп і сховище для зброї. Російський диякон Андрій Кураєв так прокоментував появу бойовиків і російських військових у церквах і храмах Донбасу зі зброєю в руках. У «Фейсбуці» він написав, що митрополит Спасько-Преображенського Собору Іларіон повідомив, що до нього в собор увірвались бойовики зі зброєю в руках і примусили обвінчати «молодожонів» підрозділу «Мотороли» Шарніра і Риту, які відкрито мали при собі зброю, навіть наречена була з автоматом. Кураєв заявив, що, згідно з Правилами (69) Трулльського Собору та традиції, яка зародилася ще в ранній Візантійський період, не тільки воїни, а навіть імператори перед тим, як зайти в Храм, знімали з себе зброю і залишали її поза Храмом. Патріарх Кирило на появу російських бойовиків зі зброєю у храмах зауважив: «Ім зі зброєю в Храм дозволено — вони захисники». Зафіксовані непоодинокі випадки, коли російські священики зі зброєю в руках перебували в лавах окупаційних військ на Донбасі й на руках мають кров українців. Були випадки, коли вони катували українських військовополонених. Священики УПЦ МП відмовлялися відспівувати українських військових, які загинули у боротьбі з російським агресором. Митрополит РПЦ Іларіон зазначає: «У нашому національному характері переважає холуйство і холопство, похабство і кровожерливість, безжалість і п'янство». Існує ціла мережа російських священиків, які є агентами ФСБ РФ і активно допомагають російським військовим і бойовикам на сході України. РПЦ і УПЦ МП є важливою складовою так званої «гібридної війни», яку Росія веде проти України. Воістину, російська церква — це «пристанище демонів» і «служителька Антихриста», а Кирило — диявол у рясі! Вдумайтесь лише, що нарobili політичний і релігійний психопати президент Путін (підполковник КДБ) і патріарх Кирило (агент КДБ «Михайлов»)

зі своїми співвітчизниками: громадян Росії — етнічних росіян, православних за вірою, вони послали в Україну вбивати своїх сусідів, братів і сестер по вірі в ім'я чергового міфу — «Велика Росія».

Хто ж такий патріарх Кирило?

Згідно з висновками комісії Президії Верховної Ради Росії з розслідування причин і обставин ГКЧП (серпень 1991 рік), яку очолювали Глеб Якунін і Лев Пономарьов, на основі архівних документів КДБ СРСР було встановлено «антиконституційне використання ЦК КПРС і КДБ СРСР низки церковних органів у своїх цілях шляхом вербування і засилання в них агентури КДБ. Виявлено, що багато ієрархів РПЦ були таємними агентами КДБ, які мали стрімке просування по церковній ієрархії. Характер виконуваних ними доручень засвідчує про невідділення синодального відділу зовнішніх церковних зв'язків, який очолював із 1989-го по 2009 рік владика Кирило, від держави та трансформацію цього церковного відділу в таємний центр агентури КДБ серед віруючих. Владика Кирило (Гундяев Володимир Михайлович, уро-дженець Ленінграда) був таємним агентом КДБ під псевдонімом

«Михайлов», який часто виконував таємні доручення КДБ у закордонних поїздках. У Росії Гундяєва охрестили «тютюновим олігархом» з особистим статком у чотири мільярди доларів. У 2003 році член Московської Гельсінської групи, протоієрей РПЦ Юрій Едельштейн направив лист президенту Росії Путіну, в якому вказав про зв'язки митрополита Кирила з КДБ як таємного агента «Михайлова». Наївний — кому писав! Путін розповів, що його хрестив у Преображенському соборі в Ленінграді священник Михайло — батько патріарха Кирила. Російський публіцист Борис Стомахін відзначав, що в Радянському Союзі «місце ідеологічного відділу ЦК КПРС давно і міцно зайняла РПЦ — тоталітарна секта, створена Сталіним у 1943 році під виглядом відродження православ'я, яка у радянські роки була фактично філією КДБ». Попередник Кирила — патріарх Московський Алексій II (Рідігер Олексій Михайлович) був завербований КДБ у лютому 1958 року під псевдонімом «Дроздов». У грудні 1975 року митрополит Алексій II був одним із засновників організації «Родина» (обраний членом її ради), організації з прикриття діяльності КДБ під кураторством старшого офіцера ПГУ (зовнішня розвідка) КДБ СРСР Васильєва П.І. Восени 1989 року мені випала нагода познайомитися у Москві особисто із Алексієм II, із Кирилом. Потім, після розвалу Радянського Союзу, було ще декілька зустрічей із ними. Цікаві були розмови... Уже тоді у їх висловлюваннях було недружелюбне, навіть вороже, ставлення до проголошення Україною незалежності та утворення УПЦ КП, її засновника Патріарха Київського Мстислава та Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Філарета. На моє зауваження, що ми тепер незалежна держава, повинні мати свою Соборну Церкву, яка у нас була ще до появи Москви, вони, не сприймаючи ніяких доводів й історичних фактів, повчально говорили, що росіяни й українці — братні народи, єдиний слов'янський народ, для якого лише РПЦ є духовним центром, і що Україна це споконвічна територія Росії. Кожен із нас залишився при своїй думці. Російський історик Василь Ключевський зазначав: «Російське духовенство завжди вчило паству свою не пізнавати і любити Бога, а лише боятися чортів, яких воно ж і розплодило зі своїми священниками». Нагадаю, що московські священники у XV столітті у незаконний (неканонічний) спосіб відділилися від Київської православної церкви. Майже півтора століття московську церкву не визнавало Вселенське Православ'я, називаючи її «пристанищем демонів», «служителькою антихриста». У 1589 році, коли Патріарх Константинопольський Єремій II прибув до Москви, російський цар Борис Годунов ув'язнив його у монастирі й утримував доти, поки той, під

психологічним тиском і залякуваннями бути страченим, не підписав Грамоти про визнання московської церкви. Тепер московська церква здійснює гвалт, що Київський патріархат, від якого вони свого часу відколотися, не має права на самостійність, а українці — «розкольники» православ'я і не мають права на свою Соборну Церкву. За наше жито нас і бито! Убивця і бандит

В інтерв'ю журналу New Yorker віце-президент США Джозеф Байден розповів про свій візит до Путіна в 2011 році, який на той час був прем'єр-міністром Росії. «Я сказав йому: «Пане прем'єр-міністре, я дивлюся вам в очі і мені здається, що у вас немає душі». Він поглянув на мене, посміхнувся і відповів: «Ми з вами розуміємо один одного», — повідомив Байден. Сенатор США Джон Маккейн у грудні 2016 року заявив: «Володимир Путін бандит, убивця й агент КДБ. Давайте називати Путіна тим, ким він є». З Путіним потрібно говорити саме з позиції сили, як це робив президент Рональд Рейган, — наголосив Маккейн. У лютому 2017 року, виступаючи в Сенаті, Джон Маккейн заявив: «...Усі знають, що Путін є вбивцею. Він м'ясник і головоріз». Під час промови Маккейн перерахував загиблих політичних опонентів Путіна і журналістів, у вбивстві яких обґрунтовано звинувачують президента Росії. Полторанін звинуватив Путіна в організації вбивства 3 липня 1998 року голови Всеросійського руху на підтримку армії, депутата Державної Думи генерала Льва Рохліна, який готував усунення Єльцина з поста президента Росії. Після вбивства Путін у «пожежному порядку» був призначений директором ФСБ РФ.

Пророцтва

На початку 60-х років минулого століття агенти КДБ доповіли першій особі СРСР — секретарю ЦК КПРС Микиті Хрущову, що болгарська провидиця, сліпа Ванга, передбачила, що якийсь «карлик із чорною душею на ім'я Володимир», який буде правити Росією, на початку XXI століття розпочне війну з Україною. Потім ця війна переросте у громадянську війну в самій Росії, яку почнуть її прості люди, обдурені своїми правителями, і закінчиться перемогою народу, який повстане проти режиму «карлика», і крахом його самого. Прочитавши донесення, Хрущов із посмішкою фиркнув і відправив його в архів КДБ на «вічне збереження». Самого ж «карлика», за пророцтвом Ванги, чекає таке: «Біля Кремлівської стіни на такій же площі мертвого «карлика» Володимира викинуть і закопають. Живого Володимира — «карлика в Кремлі» приведуть у кайданах і посадять у в'язницю». Скажете, містика, нездійсненне «неможебути»? Самовпевнений Хрущов свого часу поспішив саме так подумати... Попередник і колега Путіна — нарком внутрішніх справ СРСР Микола Єжов за свій маленький зріст у народі був

прозваний також «карликом», але «кривавим» (Путін, за висловом Ванги, — «карлик із чорною душею»). Єжов був гомосексуалістом (сам визнав це на суді), Путін, за твердженням його колеги із КДБ, — педофіл. У лютому 1940 року «кривавий карлик» був арештований, засуджений і розстріляний. Путін сьогодні — «карлик» не лише «з чорною душею», а вже «по коліна і лікті в крові». Історія знає «карликів-диктаторів», які розв'язували кровопролитні війни, чинили масовий терор і геноцид народів, у тому числі й своїх, від чого загинули мільйони людей: Наполеон, Ленін, Троцький, Сталін, Гітлер, Маодзедун, Пол Пот, а тепер Путін — «Гітлер—Сталін XXI століття». Задумайтесь. У 2011 році афонські старці передбачили Президенту України Віктору Януковичу відхід від справ політичних і навіть земних, воєнну агресію Росії проти України і майбутнє цих держав. Що трапилося далі — відомо, як і те, до чого призвела втеча зрадника Януковича. Улітку 2014 року Путін, на письмове прохання Януковича ввести російські війська в Україну, розпочав воєнну агресію. Згадайте прокляття матері одного з убитих Героїв Небесної сотні на майдані Незалежності: «Щоб ви хоронили своїх дітей, як я свого сина!». У березні 2015 року загинув, провалившись з автомобілем під лід, син экс-президента України — Віктор Янукович (молодший). Що ж, устами афонських старців чекає у майбутньому Україну і Росію? Адже їхніми устами до нас звертається Творець, а значить — слова Старців є істина. Їхніх пророцтв бояться сильні світу цього, але від них нікуди не сховатися. За пророцтвом афонських старців: «Україну очікує важкий час, але він триватиме недовго — по Божій Волі, судилося створити могутню Державу, порівнянну з Київською Руссю, бо Дух Святої Русі знаходиться у Києві, і його пробудили люди. 22 роки — був лише летаргійний сон Великого Народу». А що ж чекає Росію? «Росія, незважаючи на свої прагнення відродити нову імперію, зазнає краху. Її чекає ізоляція і самодержавство. Але російський правитель протримається на троні недовго, декілька років, і піде з ганьбою. Сама Росія продовжить своє існування, але вже без частини земель на півдні та сході. Більшість російських провінцій стануть вільними від опіки Москви і входитимуть у державу Російську на правах незалежних територій», — пророкують Афонські ясновидці. Звичайно, всьому цьому можна і не вірити. Час покаже, як показував і раніше здійснення пророцтв афонських старців...

Рецепти **української** кухні

Перлова каша з молодим часником

*перлова крупа : 1 склянка
маргарин: 2 ст. ложки
цибуля червона: 1 шт.
курячий бульйон: 1 склянка
вода: 2,5 склянки
сіль: 0,5 ч. ложки
чорний мелений перець, зелень
молодого часнику та насіння льону:
за смаком*

Довести до кипіння. Знизити вогонь до мінімального, накрити і тушкувати півгодини до готовності. Подавати кашу гарячою як гарнір до м'ясних страв та страв з птиці.

Готуємо так:

1. Цибулю почистити і дрібно нарізати. Зелень часнику помити, обсушити і теж дрібно нарізати.
2. У трилітровій каструлі на середньому вогні підсмажити перловку протягом 4 хвилин, постійно помішуючи. Пересипати в миску.
3. У тій самій каструлі розігріти маргарин на середньому вогні. Додати нарізані цибулю та зелень часнику і підсмажувати кілька хвилин.
4. Всипати перловку, влити бульйон, воду додати сіль, перець і насіння льону.

Рівень складності: Елементарно
Цінова категорія: Дешево
Кількість порцій: 3
Час приготування: 50 min

Державне агентство
лісових ресурсів України
<http://dklg.kmu.gov.ua>

Акція
**Майбутнє
лєсу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції – посади своє дерево!

● ШВИДКО

● ЗРУЧНО

● ПРЯМО
В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

● ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ

В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:

В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТЗОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

